

POLICEJNÍ AKADEMIE ČESKÉ REPUBLIKY V PRAZE

Fakulta bezpečnostního managementu

Katedra kriminalistiky

**Aktuální problémy kriminalistické metodiky
vyšetřování loupeží**

Bakalářská práce

**Actual problems of forensic methodology of robbery
investigation**

Bachelor thesis

VEDOUCÍ PRÁCE

doc. JUDr. Zdeněk KONRÁD, CSc.

AUTOR PRÁCE

Kateřina JANDOVÁ

PRAHA

2022

Čestné prohlášení

Prohlašuji, že předložená bakalářská práce „Aktuální problémy kriminalistické metodiky vyšetřování loupeží“ je mým autorským dílem a vypracovala jsem ji samostatně. Veškerá použitá literatura a ostatní zdroje jsou uvedeny v seznamu literatury.

V Klatovech, dne 15. 3. 2022

.....

Kateřina JANDOVÁ

Poděkování

Tímto děkuji vedoucímu bakalářské práce doc. JUDr. Zdeňkovi Konrádovi, CSc., za jeho cenné rady, připomínky a ochotný přístup při vedení práce. Chtěla bych také poděkovat Mgr. Martině Mrňákové za projevenou pomoc a cenné rady.

ANOTACE

Tato bakalářská práce se zabývá problematikou metodiky vyšetřování loupeží a prevencí proti tomuto společensky škodlivému jevu. V úvodu práce je vymezen základní popis metodiky vyšetřování. Dále je již práce zaměřena na jednotlivé komponenty metodiky vyšetřování loupeží. Jedná se o kriminalistickou charakteristiku loupeží, typické stopy, typické vyšetřovací situace, zvláštnosti při vyšetřování a zapojení veřejnosti do vyšetřování s čím souvisí i prevence. Cílem bakalářské práce je popsat dílčí komponenty metodiky vyšetřování loupeží a analyzovat současné problémy při vyšetřování a navrhnout vhodná opatření, která by vedla k jejich eliminaci. Tato práce by měla sloužit k rozvoji problematiky a ke školení začínajících policistů.

Klíčová slova:

Loupež * metodika vyšetřování * kriminalistika * trestný čin * pachatel * oběť

ANOTATION

The bachelor thesis deals with the issue about methods to investigate robberies and the prevention against the socially harmful phenomenon. The introduction defines the basic description for the investigation methodology. The thesis is also focused on the various components of the robbery investigation. These are forensic characteristics of robberies, typical traces and investigative situations, peculiarities of the investigation and public involvement in the investigation. The aim of the thesis is to describe the partial components in the robbery investigation and to propose appropriate solutions that could lead to their elimination. My bachelor thesis may be used to develop the issues and assist with the training of police officers.

Keywords

Robbery * investigation methodology * criminology * crime * offender * victim

OBSAH

ÚVOD.....	7
1 METODIKA VYŠETŘOVÁNÍ	9
2 CHARAKTERISTIKA LOUPEŽE	11
2.1 Loupež z trestněprávního hlediska	11
2.2 Kriminalistická charakteristika	11
2.2.1 Kriminální situace	12
2.2.2 Typické způsoby páchaní loupeží	13
2.2.3 Osobnost pachatelů loupeže	16
2.2.4 Oběti loupežných přepadení	17
3 TYPICKÉ STOPY	20
4 TYPICKÉ VYŠETŘOVACÍ SITUACE	23
5 ZVLÁŠTNOSTI PŘI VYŠETŘOVÁNÍ	25
5.1 Zvláštnosti předmětu vyšetřování	25
5.2 Zvláštnosti podnětů k vyšetřování	26
5.3 Zvláštnosti počátečních a operativně pátracích úkonů.....	26
5.3.1 Pátrání po pachateli z místa činu	27
5.3.2 Šetření k osobě poškozeného	28
5.3.3 Ohledání místa činu	28
5.3.4 Ohledání oděvu, prohlídka těla poškozeného a podezřelého	29
5.3.5 Zadržení, osobní a domovní prohlídka u obviněného	29
5.4 Zvláštnosti vyšetřovacích verzí, plánování a vyšetřování.....	30
5.5 Zvláštnosti následných úkonů při vyšetřování	31
5.5.1 Výslech	31
5.5.2 Prověrka alibi	34
5.5.3 Šetření k osobě poškozeného	35
5.5.4 Výslechy svědků	36
5.5.5 Rekognice	40
5.5.6 Vyšetřovací experiment a rekonstrukce činu.....	42

5.5.7 Znalecké posudky	42
6 ZAPOJENÍ VEŘEJNOSTI DO VYŠETŘOVÁNÍ A KRIMINALISTICKÁ PREVENCE	43
7 KAZUISTICKÁ ČÁST.....	46
7.1 Loupež v bytě seniorky	46
7.2 Loupež banky.....	52
7.3 Cizinec v roli pachatele	54
ZÁVĚR.....	59
SEZNAM POUŽITÉ LITERATURY.....	62

ÚVOD

Loupež představuje pro společnost jeden z nejzávažnějších trestných činů, kterého se může pachatel dopustit, neboť se v některých případech nejedná jen o způsobenou újmu na majetku, ale i o újmu na zdraví poškozené osoby. Ve většině případů však nebývá záměrem pachatele zranit napadeného, pouze se zmocnit majetku. Terčem útoku se pak stávají takové osoby s určitou profesí, jako jsou pracovníci na přepážkách, taxikáři, prodavačky na benzince a další, kteří disponují s větší finanční hotovostí.

Tento druh kriminality má v České republice podle statistiky klesající charakter, což může být zapříčiněno současnou pandemickou situací, se kterou souvisí i omezení styků a veřejných aktivit. Přestože počet loupežných přepadení dosahuje nižších čísel oproti minulým rokům, budoucí vývoj kriminality může ovlivnit nová úprava trestního zákoníku, která mimo jiné zvyšuje hranici škody způsobené trestným činem. Tato věc se týká hlavně trestného činu krádeže, protože jak se v následujících kapitolách dočteme, loupež není klasifikována jen jako pouhé získání cizí věci, ale vyžaduje i pohrůžku okamžitého vykonání násilí.

Loupeže mají mnoho způsobu, jakým mohou být pachatelem zrealizovány, a proto má tento druh kriminality i svoji metodiku vyšetřování. Jelikož se jedná o velmi rozsáhlé téma, budou zde jednotlivé dílčí komponenty popsány jen okrajově. Teoretická část bakalářské práce je systematicky uspořádaná do jednotlivých kapitol podle učebnic metodiky od kriminalistického pojetí loupeže až po jednotlivé úkony při vyšetřování.

Cílem bakalářské práce je popsat jednotlivé komponenty metodiky vyšetřování loupeží a zanalyzovat současné problémy při vyšetřování, se kterými se kriminalisté potýkají v praxi a navrhnout vhodná řešení, která by vedla k jejich eliminaci.

Tato bakalářská práce bude převážně zpracována pomocí kompilace odborných textů od autorů vědeckých publikací, učebnic a článků. V praktické

části využiji metodu případové studie, kterou uplatním na reálných případech, kterými se zabývali kriminalisté. A pokusím se poukázat na konkrétní problémy, které komplikují práci vyšetřovatelům a navrhnout možná řešení.

1 METODIKA VYŠETŘOVÁNÍ

Metodika vyšetřování spadá do zvláštní části kriminalistické vědy, která odhaluje a zkoumá zákonitosti vzniku stop a zvláštnosti postupů při vyhledávání, zajišťování a využívání stop, soudních důkazů a kriminalisticky významných informací s ohledem na určitý typ trestného činu a předpokládanou typovou vyšetřovací situaci.¹

Metodika vyšetřování využívá dvě základní funkce:

Funkce poznávací spočívá v seskupování trestných činů do homogenních skupin pro tyto skupiny podat výstižný popis jejich:

- kriminalistické charakteristiky,
- typických stop vznikajících při jejich páčání,
- typických vyšetřovacích situací utvářejících se při jejich vyšetřování.

Funkci formativní plní metodika tím, že vytváří celistvé komplexy kriminalistických metod, vhodných pro vyšetřování jednotlivých druhů trestných činů. Jde o typové modely činnosti vyšetřovatele, které by měly zaručovat optimální výsledky.²

Některé publikace uvádějí i **kontrolní funkci**, která spočívá ve srovnávání, zda jsou dosud současná metodická doporučení v souladu se změnami způsobu páčání a změnami v legislativě a to především v tom, jestli jsou metodická doporučení a jejich provedení v praxi dost efektivní. Jde tedy o porovnávání reálných výsledků kriminalistické praxe při vyšetřování trestných činů s žádoucími výsledky.³

¹ STRAUS, Jiří a kol. *Kriminalistická metodika*. 2., rozš. vyd. Plzeň: Vydavatelství a nakladatelství Aleš Čeněk, 2008. ISBN 978-80-7380-124-3, str. 14.

² KONRÁD, Zdeněk a kol. *Metodika vyšetřování jednotlivých druhů trestných činů*. 3. vyd. Praha: Policejní akademie České republiky, 1999. ISBN 80-7251-023-1, str. 8.

³ KONRÁD, Zdeněk, Viktor PORADA, Jiří STRAUS a Jaroslav SUCHÁNEK. *Kriminalistika: kriminalistická taktika a metodiky vyšetřování*. Plzeň: Vydavatelství a nakladatelství Aleš Čeněk, 2015. ISBN 978-80-7380-547-0, str. 165.

V praxi se tyto metodiky uplatňují z důvodu, jelikož slouží jako návod pro sestavení konkrétního programu vyšetřování v jednotlivém případě. Tento návod pak ulehčuje a zrychluje postup vyšetřovatele, který se často nachází v extrémních podmínkách časové tísně, nedostatku potřebných informací, stresu či nebezpečí opakujícího se útoku.⁴

V teorii i v praxi je velký zájem na tom, aby metodiky vyšetřování měly povahu algoritmu vyšetřování. Pokud bychom chápali algoritmus v jeho matematickém významu jako program konečného počtu operací, v němž je každý jednotlivý krok přesně předepsán, pak je nutno podotknout, že jeho sestavení pro odhalování a vyšetřování trestných činů je velmi náročné. Obtížnost spočívá ve variabilitě trestné činnosti, především variabilita vnějších podmínek, za kterých vyšetřování probíhá.

Pokud dosud nejsou metodiky vyšetřování koncipovány jako závazné algoritmy, i přesto je užitečné, aby pro některé dílčí úseky vyšetřování, zpravidla časově omezené na relativně krátkou dobu, byly vypracovány formalizované postupy operací, mající jednodušší formu, než je samotný počítačový program. Osvědčují svou užitečnost především v počátcích vyšetřování, kdy je třeba okamžitě od přijetí oznámení uskutečnit takzvaný první zásah na místě činu. U mimořádných situací, kterými mohou být například havárie, výbuchy, požáry, letecké a železniční nehody, hromadné autonehody, teroristické útoky, únosy, zadržení rukojmí, bankovní přepadení a jiné, je zapotřebí bezodkladně zahájit celou řadu souběžných úkonů, koordinovat činnost různých osob, orgánů a institucí.⁵

Metodiky vyšetřování mají převážně povahu doporučení. Jednotlivé kroky, které obsahují, mají ve většině případů několik možností, pro jejichž výběr se musí rozhodnout dotyčný vyšetřovatel sám podle konkrétních podmínek.⁶

⁴ KONRÁD, Zdeněk a kol. *Metodika vyšetřování jednotlivých druhů trestných činů*. 3. vyd. Praha: Policejní akademie České republiky, 1999. ISBN 80-7251-023-1, str. 8.

⁵ MUSIL, Jan a kol. *Metodika vyšetřování jednotlivých druhů trestných činů*. Praha: Karolinum, 1992. ISBN 80-7066-602-1, str. 4.

⁶ KONRÁD, Zdeněk a kol. *Metodika vyšetřování jednotlivých druhů trestných činů*. 3. vyd. Praha: Policejní akademie České republiky, 1999. ISBN 80-7251-023-1, str. 8.

2 CHARAKTERISTIKA LOUPEŽE

2.1 Loupež z trestněprávního hlediska

Loupež představuje trestný čin, kdy pachatel usiluje o získání cizí věci za pomoci násilí nebo pohrůžky okamžitého vykonání násilí. V českém trestním zákoníku je problematika loupežných přepadení upravená zákonem č. 40/2009 Sb., ve znění pozdějších předpisů, konkrétně v ustanovení § 173. Zde je za loupež považováno jakékoliv chování, kdy pachatel užije násilí nebo pohrůžky bezprostředního násilí v úmyslu zmocnit se cizí věci.

Za takové protiprávní jednání může být pachatel potrestán odnětím svobody na dvě léta až deset let. Odnětím svobody na pět až dvanáct let může být pachatel potrestán v případě, kdy spáchá loupežné přepadení v rámci organizované skupiny, způsobí-li těžkou újmu na zdraví, značné škody či dotyčný spáchá takový čin v úmyslu umožnit nebo usnadnit spáchání trestného činu vlastizrady, teroristického útoku nebo teroru. Nevyšší sazbu odnětí svobody na deset až osmnáct let dostane pachatel v případě, způsobí-li činem smrt.⁷

2.2 Kriminalistická charakteristika

Loupež je společností považována za jeden z nejzávažnějších trestných činů, kterých se může pachatel dopustit. Jedná se o útoky s cílem zmocnit se cizího majetku, které jsou doprovázeny násilím a často vedou k smrti oběti. Mnoha loupežných přepadení končí tragicky bez ohledu na výši způsobené škody, kdy v konečné fázi pachatel zmocní minimální částky a škody a zdraví a majetku jsou podstatně vyšší.

K nejčastějším loupežným přepadením dochází v místech, kde se manipuluje velkou finanční hotovostí. Jedná se převážně o podnikatelské subjekty, jimiž mohou být například banky, směnárny, různé obchody, herny. Častým terčem útoku jsou i starší a handicapovaní lidé, u kterých pachatel

⁷ Zákon č. 40/2009 Sb., *trestní zákoník* v posledním znění.

spatřuje sníženou možnost obrany. Není proto divu, že tento trestný čin vyvolává ve společnosti silný pocit ohrožení a negativně ovlivňuje kvalitu a fungování společenského života. K posouzení loupeže je nutné charakterizovat použité násilí a jeho intenzitu. Nezbytným kritériem pro hodnocení loupeže použití násilí nebo pohrůžka byly použity ještě před samotným odcizením předmětu.

Takové násilí se v praxi projevuje za použití zbraně, v lepším případě se jedná o sražení k zemi, úderem pěstí, kopancem, svázáním a další. Nejčastějším způsobem bývá namíření střelné zbraně či přiložení nože na tělo přepadeného. Úmysl zmocnit se cizí věci je nejčastěji doprovázena písemnou výzvou, hlasem či jednoznačným gestem, tak aby přepadená osoba pochopila úmysl pachatele. Přestože se mnoha loupežných přepadení obejde bez ublížení na zdraví či usmrcení, i tak dochází k těžké újmě na fyzickém a psychickém zdraví přepadených osob. Psychické následky si s sebou může nést dotyčná osoba celý život a je třeba podpora ze strany odborníků.

2.2.1 Kriminální situace

Kriminální situaci, ve které loupež probíhá, tvoří:

- Charakter místa činu, zda se jedná o velkoměsto či malé město, zda se místo nachází v exteriéru nebo interiéru.
- Doba, kdy byla loupež spáchána.
- Charakter napadených osob.

Pachatelé se mohou kriminální situaci přizpůsobit, mohou situaci využít nebo mohou situaci ovlivnit. Příkladem může být, že si pachatel přesně naplánuje loupež v daném čase za použití účinné zbraně, při čemž využije například útok na opilého člověka či vyláká osobu na odlehlé místo za pomoci příslibu.⁸

⁸ STRAUS, Jiří a kol. *Kriminalistická metodika*. 2., rozš. vyd. Plzeň: Vydavatelství a nakladatelství Aleš Čeněk, 2008. ISBN 978-80-7380-124-3, str. 61.

2.2.2 Typické způsoby páchaní loupeží

Způsoby, jakými je loupež páchána, můžeme rozdělit dle různých kritérií.

Podle intenzity agrese

Podle intenzity agrese lze existují tyto druhy loupeží:

- loupež s použitím pohrůžky, bez násilí;
- loupež za použití přímého fyzického násilí;
- loupež za použití lsti, za účelem uvedení osoby do stavu bezbrannosti.⁹

Podle charakteru napadaného objektu

Podle charakteru napadaného objektu rozdělujeme loupeže takto:

- loupežná přepadení peněžních ústavů; do této skupiny spadají loupeže v bankách, směnárnách nebo na poštách;
- loupežná přepadení přepravních společností; sem spadají pracovníci bezpečnostních agentur nebo osoby, které převážejí peněžní hotovost;
- loupežná přepadení obchodů, provozoven a jiných živnostenských prostor; do této kategorie spadají čerpací stanice, herny nebo zlatnické provozovny;
- loupežná přepadení bytových prostor;
- loupežná přepadení dopravních prostředků; častým terčem bývají taxikáři či řidiči kamionů na odstavných parkovištích u dálnice;
- loupežná přepadení prostá.¹⁰

⁹ KONRÁD, Zdeněk, Viktor PORADA, Jiří STRAUS a Jaroslav SUCHÁNEK. *Kriminalistika: kriminalistická taktika a metodiky vyšetřování*. Plzeň: Vydavatelství a nakladatelství Aleš Čeněk, 2015. ISBN 978-80-7380-547-0, str. 204.

¹⁰ Tamtéž, str. 205.

Loupež podle předchozího kontaktu

Podle existence přechozího kontaktu mezi pachatelem a obětí můžeme dělit loupeže na tyto skupiny:

Loupeže s neznámou obětí bez předchozího kontaktu:

- napadení ze zálohy, kdy dojde k přepadení oběti zezadu a dotyčná osoba nemá šanci se bránit ani rozpoznat útočníka;
- frontální napadení, představuje napadení oběti zepředu, při kterém je oběť schopna se bránit a odvrátit útok.

Loupež po předchozím kontaktu je typická tím, že oběť se před útokem dobrovolně zdržovala ve společnosti pachatele. Příkladem praktiky, které pachatel v této situaci využije, může být:

- společná konzumace alkoholu;
- prostituce;
- po předchozím klamavém jednání.¹¹

Co se týče způsobu provedení, tak ten se nejvíce liší v úvodní fázi a okamžikem zahájení útoku. Pokud použijeme toto kritérium, můžeme loupeže rozdělit následovně:¹²

Typické

Za typická loupežná přepadení můžeme považovat všechna ta, při kterých je útok směřován proti osobám a personálu na pokladních místech s přepážkou. Pachatelé často využívají některé taktické prvky, kterými může být například přepadení bez vstupu do zázemí či uzamčení vstupních dveří. Tento způsob provedení je nejčastější a je používán ve třičtvrtě případů loupežných přepadení.

¹¹ KONRÁD, Zdeněk, Viktor PORADA, Jiří STRAUS a Jaroslav SUCHÁNEK. *Kriminalistika: kriminalistická taktika a metodiky vyšetřování*. Plzeň: Vydavatelství a nakladatelství Aleš Čeněk, 2015. ISBN 978-80-7380-547-0, str. 206.

¹² CHMELÍK, Jan a kol. *Rukověť kriminalistiky*. Plzeň: Vydavatelství a nakladatelství Aleš Čeněk, 2005. ISBN 80-86898-36-9, str. 262.

Atypické

Tyto způsoby jsou typické pro loupežná přepadení v peněžních ústavech. Pachatelé zahájí útok v době, kdy je zaměstnanec mimo chráněný prostor pracoviště. Tím se rozumí situace, kdy jde zaměstnanec odemknout či zamknout vstup v souvislosti se zahájením nebo skončením provozní doby pracoviště. Atypické přepadení už představuje jistě nebezpečí pro napadané, neboť při něm dochází k přímému fyzickému kontaktu, výše škod na peněžní hotovosti je bezpochybně vyšší a celá situace může být silně frustrující, jelikož většinou probíhá taková loupež v uzamčeném prostoru a tudíž nemají přepadené osoby šanci uniknout.

Vystupování pod legendou

Loupeže pod legendou jsou založeny na aktivním působení na prostředí ve snaze vytvořit podmínky příznivé pro zahájení útoku. Až do okamžiku útoku, pachatel kryje svůj záměr vystupováním pod předem připravenou legendou za účelem vylákání zaměstnanců mimo chráněný prostor, nebo do něj přímo proniknout. Tato situace musí působit natolik věrohodně, aby vyvolala ochotné a vstřícné jednání personálu. Může se jednat například o činnost pracovníků údržbářských, servisních či jiných dodavatelských firem, různé žádosti občanů nebo klientů o poskytnutí pomoci v „naléhavém“ případě či vydávání se za příslušníky státních orgánů.

Loupeže s rukojmím

Tato varianta se příliš neliší od typického způsobu provedení jen s rozdílem, že si pachatel vybere třetí oběť, kterou bude ohrožovat, aby vytvořil nátlak na vydání hotovosti od zaměstnance peněžního ústavu. Pachatelé mohou mít osobu, která se stane rukojmí předem vytipovanou anebo se jím stane v průběhu loupeže neplánovaně.

Loupeže tiché – skryté přepadení

Tento způsob loupeže se opět týká přepadení přes přepážku, ačkoliv se je odlišný v tom, že pachatel jedná tak, aby nebyl zpozorován nikým

z personálu nebo z klientů. Jedná se tedy o pouhý kontakt mezi pachatelem a zaměstnancem na přepážce, kdy je pachatel maskovaný jen částečně a výhrůžka je pouze v písemné podobě, nikoliv slovně, jak u předchozích typů loupeží a dalším znakem je zbraň, kterou zpravidla ukáže pod svým oděvem nebo ji zakrývá například kufříkem.

Telefonické

Zvláštní skupinu kriminálních útoků zejména na místa s peněžním provozem, které z hlediska objektivní stránky skutkové podstaty trestného činu vykazují znaky trestného činu loupeže, případně vydírání, tvoří telefonické výhrůžky s požadavkem na vydání peněz.¹³

Ostatní loupeže

Do této skupiny můžeme zařadit například situaci, kdy dojde k přepadení přepravy peněžních hotovostí či výběr peněz pod nátlakem, kdy je klient banky donucen prostřednictvím výhrůžky k výběru peněz ze svého účtu. Dále sem můžeme zařadit také přepadení klienta, který odchází od bankomatu s peněžní hotovostí. K takovému odcizení může dojít loupeženým přepadením nebo prostou krádeží.

2.2.3 Osobnost pachatelů loupeže

Pachatelé loupeží bývají převážně mladší osoby mužského pohlaví, ženy se tohoto trestného činu dopouštějí ojediněle anebo se trestného činu účastní jako takzvané volavky. Během posledních pár let přibývá stále více pachatelů cizí státní příslušnosti. Fakt, že jsou pachateli převážně muži, není příliš překvapivý, neboť je zřejmé, že loupežné přepadení vyžaduje fyzickou zdatnost pachatele, která může v oběti vyvolat pocit nebezpečí, bez ohledu na použití zbraně nebo násilí.

Loupež je vždy předem naplánovaná a bývá logicky, racionálně promyšlená. Co vede pachatele k spáchání tohoto trestného činu, je stále

¹³ CHMELÍK, Jan a kol. *Rukověť kriminalistiky*. Plzeň: Vydavatelství a nakladatelství Aleš Čeněk, 2005. ISBN 80-86898-36-9, str. 267.

otázkou. Nejčastěji se jedná o osoby, které se dostaly do tíživé životní situace, přišli o práci nebo se ocitají v sociální nouzi. Tyto osoby pak jednají zkratovitě, jejich chování je nejisté a doprovázeno nervozitou. Agresivní chování a vulgární nadávky jsou zpravidla většinou hrané jakou součástí role pachatele.

S loupežným přepadením bezpochybně souvisí maskování, které útočníci používají přibližně v 50 % případů. Někteří pachatelé si částečně maskují hlavu a obličej za použití slunečních brýlí, černé kukly, paruky nebo falešných vousů. Maskování se využívá ve většině případů hlavně v prostorech, které jsou střeženy kamerovým systémem.

Pokud bychom zkoumali všechna loupežná přepadení, kdy se pachateli podařilo dosáhnout cíle a uniknout, můžeme uvést několik typických znaků, které se u těchto útoků vyskytují. Prvním z nich je bezpochybně překvapivost, moment překvapení musí útočník správně načasovat. Promyšlený plán zahrnuje i spoluúčast personálu. Útočník si je vědom, že se nemůže dostat například do bezpečnostního sejfů, pokud nebude znát číselný kód. Důležitým znakem je provedení akce v co nejmenším časovém úseku. Pokud přepadení trvá příliš dlouho, může nastat situace, že místo obklíčí jednotky policistů a pachatel se dostane do pastí. A posledním znakem je skrytý průběh, kdy je důležité držet se v utajení a příliš neupozorňovat na jakékoliv podezřelé chování.

Počty pachatelů u loupežných přepadení se pohybují od jednoho až tří, ve výjimečných případech i více osob, současně přítomných na místě. Obecně můžeme říci, že počet je dán stupněm organizovanosti zločinu a velikostí napadeného místa i jeho personálním obsazením.¹⁴

2.2.4 Oběti loupežných přepadení

Oběť hraje důležitou roli z hlediska kriminalistické viktimologie. Obětí rozumíme konkrétní fyzickou osobu, která utrpěla v souvislosti se spácháním trestného činu újmu na životě, zdraví, na majetku, na cti nebo na jiných osobních právech. Důležitým aspektem pro kriminologii představuje vztah mezi obětí

¹⁴ CHMELÍK, Jan a kol. *Rukověť kriminalistiky*. Plzeň: Vydavatelství a nakladatelství Aleš Čeněk, 2005. ISBN 80-86898-36-9, str. 269-270.

a pachatelem. Většina případů je založena na blízkém nebo příbuzenském vztahu jako je manželství, milenecký vztah, sousedství nebo se oběť s pachatelem zná již delší dobu před činem. Tento vztah značně ovlivňuje následné vyšetřování z důvodu ochoty oběti oznamovat trestný čin a následnou spolupráci s policií a s orgány činnými v trestním řízení a také se velmi promítá do věrohodnosti jejich svědecké výpovědi. Vztah mezi obětí a pachatelem hraje důležitou roli při vyšetřování loupeží, ačkoliv tvrzení, že je většina případů založena na blízkém vztahu se spíše vztahuje například na trestný čin vraždy, protože loupežné přepadení zpravidla neprobíhá mezi milenci nebo manželi.

Pokud se zaměříme na oběti loupežných přepadení, ve většině případů se bude jednat o muže mladšího věku. Většina útoků směřuje na oběti, které jsou osamoceny a pachatel, tak jedná bez předchozího kontaktu. Zvýšené riziko přepadení hrozí pro určité typy profese, kterými jsou například pracovníci na přepážkách, prodavači v obchodech, barmani, kteří mají u sebe peníze v hotovosti.

Zajímavým faktem je, že u zhruba poloviny případů můžeme pozorovat tzv. viktimologické zavinění oběti, kdy je oběť v době činu opilá nebo pod vlivem návykových látek, nebo kdy si sama pozve pachatele do bytu, například za účelem pohlavního styku. U těchto obětí je velmi časté zveličování situace, například výše způsobené škody.

Z výsledků viktimologického výzkumu zaměřeného na období od roku 2002 až 2006, který se týkal zkušeností obyvatel České republiky s některými delikty vyšlo, že více jak dvě třetiny respondentů byly při loupežném přepadení okradeny o svůj majetek. Většina obětí loupeže byla přepadena ve městě, kde jedinci žili, méně v místech, kde se vyskytovali například za rekreačním účelem. Co se týče počtu pachatelů, které dotázané oběti přepadli, nejvíce respondentů uvedlo, že byli napadeni jednou osobou. Obětí tři a více pachatelů se stalo pouze pár jedinců.¹⁵

¹⁵ MUSIL, Jan a kol. *Kriminalistika: vybrané problémy teorie a metodologie*. Praha: Policejní akademie České republiky, 2001. ISBN 80-7251-080-0, str. 45-46.

Pachatele loupeže neznaly dvě třetiny obětí, 9 % obětí znalo pachatele od vidění a pouhé 3 % napadených znalo jméno pachatele. Více jak čtvrtina pachatelů měla u sebe zbraň, nejvíce nůž, pouze ve třech případech byl pachatel ozbrojen střelnou zbraní.¹⁶

¹⁶ MARTINKOVÁ, Milada. Zkušenosti obyvatel České republiky s některými delikty – výsledky viktimologického výzkumu. *MV ČR* [online]. Praha: Ministerstvo vnitra České republiky, 2007 [cit. 2021-11-13]. Dostupné z: <https://www.mvcr.cz/soubor/viktim-zkusenosti-obyvatel-cr-pdf.aspx>

3 TYPICKÉ STOPY

Kriminalistická stopa je základní kriminalistická kategorie, která zaujímá významné místo v kriminalistické praxi, jelikož kriminalistické stopy představují při odhalování, vyšetřování a předcházení trestné činnosti a identifikaci jejich pachatelů významný faktor pro proces poznání událostí trestného činu. Kriminalistická stopa tvoří základ, ze kterého vycházíme při objasňování trestné činnosti. Kriminalistické stopy poskytují v procesu poznání vyšetřované události jako jevu, který se odehrál v minulosti, adekvátní obraz o jeho průběhu, činnosti pachatele a jiných zúčastněných osob, o použitých prostředcích a nástrojích apod.¹⁷

Při páčání loupeže vzniká velké množství stop, z nichž nejvíce tvoří stopy zanechané po použití přímého fyzického násilí a naopak nejméně stop je za použití pohrůžky bezprostředního násilí.

Kriminalistické stopy se dělí na dvě základní kategorie a to **stopy paměťové** a **materiální stopy**. Pro loupežná přepadení jsou typické právě stopy ve vědomí a to z toho důvodu, že většina obětí byla s pachatelem během přepadení v blízkém kontaktu a zapamatovala si jeho podobu.¹⁸ Naproti tomu působí i některé negativní faktory, které snižují kvalitu vjemu, jimiž mohou být například to, že se oběť příliš soustředila na střelnou zbraň a pachatelovu podobu si není schopna vybavit, nebo to mohou nepříznivé vnější podmínky vnímání jako tma či zranění hlavy, které mohou vést k úplnému výpadku paměti. Je důležité podotknout, že důkazně relevantní stopy nevznikají pouze při samotném páčání loupeže, ale také již při přípravě a v následném dokonání trestného činu, čímž je myšleno například následné nakládání s finanční hotovostí.¹⁹

¹⁷ STRAUS, Jiří a kol. *Úvod do kriminalistiky*. 3., rozš. vyd. Plzeň: Vydavatelství a nakladatelství Aleš Čeněk, 2012. ISBN 978-80-7380-367-4, str. 78-79.

¹⁸ KONRÁD, Zdeněk, Viktor PORADA, Jiří STRAUS a Jaroslav SUCHÁNEK. *Kriminalistika: kriminalistická taktika a metodiky vyšetřování*. Plzeň: Vydavatelství a nakladatelství Aleš Čeněk, 2015. ISBN 978-80-7380-547-0, str. 208.

¹⁹ MUSIL, Jan a kol. *Kriminalistika: vybrané problémy teorie a metodologie*. Praha: Policejní akademie České republiky, 2001. ISBN 80-7251-080-0, str. 73.

Stopy materiální můžeme obecně charakterizovat jako všechny stopy vytvořené mimo lidské vědomí. Lze je členit na následující skupiny:

- Stopy odrážející vnější stavbu objektu, který je vytvořil (stopy balistické, mechanoskopické, daktyloskopické, trasologické a další).
- Stopy odrážející vnitřní stavbu objektu, který je vytvořil (stopy biologické, chemické).
- Stopy odrážející funkční a dynamické vlastnosti objektu, který je vytvořil (stopy hlasu, chůze nebo ručního písma).

Někteří autoři uvádějí i čtvrtou skupinu, která je kombinací předchozích uvedených skupin.

- Stopy obsahující sdruženou informaci (daktyloskopická stopa vytvořená krví, stopy chůze vytvořené obuví a další).

Pro účely kriminalistické praxe se využívá i jiné dělení materiálních stop a podle změn, které nastaly při jejich vzniku v materiálním prostředí.

- a) Stopy vstřícné, které odrážejí vzájemné působení dvou objektů.
- b) Stopy plošné a stopy plastické, jejichž typickými představiteli jsou daktyloskopické stopy nebo stopy od obuvi.
- c) Stopy statické a dynamické, které se liší podle zjištění pohybu objektu, který stopu vytvořil, vůči nositeli stopy.²⁰

Materiální stopy loupeží se vyskytují především v důsledku použití fyzického násilí pachatelem.

Tyto stopy se nacházejí zejména:

- na místě činu (stopy krve, sliny na nedopalcích cigaret, pachové stopy, nábojnice ze zbraně atp.);
- na těle oběti a oděvu (např. řezné, bodné, zhmožděné a střelné rány, pohmožděniny a jiná zranění atp.);

²⁰ MUSIL, Jan a kol. *Kriminalistika: Vybrané problémy teorie a metodologie*. Praha: PA ČR, 2001. ISBN 80-7251-080-0. str. 59-60

- na těle pachatele a jeho oděvu (např. stopy po obraně oběti, krevní stříkance, vlasy, povýstřelové zplodiny atp.);
- na předmětech použitých k loupeži (např. na maskovacích kuklách především vlasy, na noži krev oběti atp.).²¹

V některých případech se na místě činu nachází i předměty jako je provaz, roubík, maska a jiné, které jsou majetkem pachatele a pro vyšetřování mají velký význam.

Vyšetřovatelé se snaží nalézt odcizené předměty, které by usvědčily pachatele z trestného činu. Nejčastěji pachatel odcizí peníze, které se obtížně identifikují, ale z jejich způsobu uložení apod. lze vyvodit souvislost s loupežným přepadením. Jiné odcizené předměty, kterými mohou být peněženky, šperky, zavazadla, která lze identifikovat snadněji. Pachatelé mají často v úmyslu se co nejrychleji zbavit těchto předmětů nebo je ukrýt. Proto je apelováno na rychlost vyšetřování, zejména na tzv. první zásah.

Výhodou je, že jsou loupeže oznamovány krátce po činu, přičemž se dá předpokládat, že se na místě činu stále nacházejí pachové stopy, které se dají sejmut formou tzv. pachové konzervy nebo na ně nasadit služebního psa k pronásledování pachatele.²²

Vyjma materiálních stop se při vyšetřování využívají i jiné soudní důkazy (např. dopravní prostředky použité při loupeži nebo použité zbraně.). Tyto stopy mají v souvislosti s ostatními shromážděnými materiály velký důkazní význam sloužící k usvědčení pachatele.

²¹ STRAUS, Jiří a kol. *Kriminalistická metodika*. 2., rozš. vyd. Plzeň: Vydavatelství a nakladatelství Aleš Čeněk, 2008. ISBN 978-80-7380-124-3, str. 67-68.

²² KONRÁD, Zdeněk a kol. *Metodika vyšetřování jednotlivých druhů trestných činů*. 3. vyd. Praha: Policejní akademie České republiky, 1999. ISBN 80-7251-023-1, str. 48.

4 TYPICKÉ VYŠETŘOVACÍ SITUACE

Vyšetřování loupeží má své specifické a vlastní metodické postupy, které jsou koncipovány tak, aby byl pachatel dopaden co nejrychleji. Vyšetřovací situace závisí na různých faktorech, které určují, jak bude dále postupovat prověřování či vyšetřování spáchaného skutku. Mezi stěžejní faktory, které působí na formování vyšetřovacích situací, patří:

- včasnost oznámení loupeže a základní informace při oznámení;
- rychlost reakce policejních orgánů na oznámení;
- kvalita a charakter sil a prostředků, se kterými policie v daném okamžiku disponuje;
- kvantita a kvalita informací získaných při prvotních úkonech.²³

Za typické počáteční situace při vyšetřování loupeží lze považovat tyto následující:

- Zjištěné skutečnosti nasvědčují tomu, že byl spáchán trestný čin loupeže, pachatel nebo spolupachatel byl zajištěn na místě činu nebo v jeho bezprostřední blízkosti, odcizené věci případně i použitou zbraň má nebo nemá u sebe.
- Zjištěné skutečnosti nasvědčují tomu, že byl spáchán trestný čin loupeže, nedovolují vyslovit důvodné podezření, že tento čin spáchala určitá osoba, údaje k zjištění totožnosti pachatele (pachatelů) jsou k dispozici, identifikační znaky věcí pocházející z trestné činnosti nebo prostředků použitých při loupeži jsou nebo nejsou k dispozici.
- Zjištěné skutečnosti nasvědčují tomu, že byl spáchán trestný čin loupeže, informace o identifikačních znacích pachatele (pachatelů) nejsou k dispozici, nebo jsou pouze povrchní, identifikační znaky odcizených věcí nejsou k dispozici.

²³ STRAUS, Jiří a kol. *Kriminalistická metodika*. 2., rozš. vyd. Plzeň: Vydavatelství a nakladatelství Aleš Čeněk, 2008. ISBN 978-80-7380-124-3, str. 68.

- Zjištěné skutečnosti (kromě výpovědi svědka) nenasvědčují tomu, že se stal trestný čin, informace k zjištění totožnosti pachatele nejsou k dispozici, identifikační znaky odcizených věcí se nedaří zjistit.²⁴

Počáteční vyšetřovací situace nejsou jedinými možnými situacemi utvářejícími se v průběhu vyšetřování trestného činu loupeže, nýbrž se vyskytují i v jeho následujících etapách, jde například o okamžik vypátrání skrývajících se podezřelých osoby, okamžik, kdy zbývá podrobit prověrce poslední vyšetřovací verzi, zatímco ostatní byly na základě jejích výsledků eliminovány, nebo okamžik nalezení odcizených věcí, zbraní, dopravních prostředků a jiných významných materiálních stop.²⁵

²⁴ STRAUS, Jiří a kol. *Kriminalistická metodika*. 2., rozš. vyd. Plzeň: Vydavatelství a nakladatelství Aleš Čeněk, 2008. ISBN 978-80-7380-124-3, str. 68-69.

²⁵ KONRÁD, Zdeněk a kol. *Metodika vyšetřování jednotlivých druhů trestných činů*. 2. rozš. vyd. Praha: Policejní akademie České republiky, 1996. ISBN 80-85981-39-8, s. 50.

5 ZVLÁŠTNOSTI PŘI VYŠETŘOVÁNÍ

5.1 Zvláštnosti předmětu vyšetřování

Spácháním trestného činu loupeže se pachatel dopouští útoku na dva zákonem chráněné objekty, jimiž jsou svoboda člověka a majetek. Z uvedeného vyplývá, že kromě skutečností uváděných v § 89 odst. 1 TrŘ je třeba zjišťovat a dokazovat zejména:

- úmysl zmocnit se cizí věci s použitím fyzického násilí nebo uvedení osoby do stavu bezbrannosti lidí;
- specifikace předmětu zájmu pachatele (čeho se pachatel zmocnil nebo čeho se měl v úmyslu zmocnit);
- vlastnický vztah k věci, která byla předmětem zájmu pachatele (pachatel se může hájit tím, že věc, kterou chtěl získat do svého vlastnictví, je reálně jeho majetkem);
- jakým způsobem a jakými prostředky byla realizována hrozba bezprostředního násilí, brachiálního násilí nebo jakými prostředky byla oběť uvedena do stavu bezbrannosti lidí;
- za jakých okolností k loupeži došlo;
- jakou tělesnou újmu utrpěla oběť, jaké jsou její následky, výši způsobené škody;
- přípravná jednání předcházející loupeži (například od koho, případně jak byly opatřeny zbraně a jiné prostředky použité k loupeži, kdo podal informace potřebné k provedení loupeže, jakým způsobem byly opatřovány nezbytné informace o objektu atp.);
- zda se jednalo o organizovanou skupinu či zločinné spolčení;
- kdo zorganizoval loupež, rozdělení úloh spolupachatelů, kdo z osob, které se přímo na loupeži nepodílely, věděl o přípravě a dokonání trestného činu;
- obsah plánu loupeže a obsah dohody o intenzitě násilí (například zda byli spolupachatelé alespoň srozuměni s tím, že v případě odporu oběti bude usmrcena atp.);

- jak bylo naloženo s věcmi z loupežného přepadení (kde se nacházejí, kdo je drží, zda ví, že se jedná o věci pocházející z loupeže atp.);
- jaké byly motivy inscenace loupeže atd.²⁶

5.2 Zvláštnosti podnětů k vyšetřování

Typickým podnětem k vyšetřování loupeže se stává telefonní nebo ústní přijetí oznámení obětí, svědkem nebo zdravotnickým zařízením. Včasnost oznámení a pohotová reakce kriminalistů je jedním z důležitých předpokladů pro dopadení pachatele. Tato oznámení většinou obsahují všechny důležité informace vhodné k pátrání po horké stopě.

Komplikaci mohou představovat oznámení, kdy je oznamovatelem osoba těžce raněná nebo osoba v podnapilém stavu. Taková situace se nesmí stát důvodem odkladu zahájení vyšetřování, pátrání po pátrání po pachateli, ohledání místa činu a dalších operativně pátracích úkonů. K nepravdivým oznámením dochází zřídka, ale jejich vyvrácení není příliš snadné z důvodu inscenace loupeže, kdy se oznamovatel úmysl poraní nebo si poničí oděv. V tomto případě se jedná o takzvané umělé stopy loupeže. Důvodem k inscenaci je nejčastěji snaha o zmocnění se svěřených hodnot nebo zakrytí zpronevěry. V těchto případech oznamovatel neoznačí konkrétní osobu, která se loupeže dopustila a postavu lupiče si zcela vymyslí. Ve výjimečných případech se kriminalisté setkávají s případy křivého obvinění z důvodu osobní pomsty nebo za účelem získání odcizené věci.

5.3 Zvláštnosti počátečních a operativně pátracích úkonů

Na začátku vyšetřování je velmi důležité si přesně vymezit počáteční a operativně pátrací úkony, které závisí na celkové úspěšnosti vyšetřování. Tyto úkony následně určí další postup vyšetřování, kterým by se měli kriminalisté ubírat. Počáteční úkony se řadí do takzvané kategorie neodkladných úkonů, které se u jednotlivých druhů trestných činů liší. Počáteční úkony jsou závislé

²⁶ KONRÁD, Zdeněk, Viktor PORADA, Jiří STRAUS a Jaroslav SUCHÁNEK. *Kriminalistika: kriminalistická taktika a metodiky vyšetřování*. Plzeň: Vydavatelství a nakladatelství Aleš Čeněk, 2015. ISBN 978-80-7380-547-0, str. 209-210.

na druhu stop, jejich trvanlivosti a jiných informacích a důkazech, které musí být při vyšetřování zajištěny.

5.3.1 Pátrání po pachateli z místa činu

Pátrání po tzv. horké stopě je prováděno ihned po oznámení poškozeného bezprostředně po spáchání trestného činu loupeže, obvykle z místa činu. Pronásledování pachatele musí být okamžité, rychlé a organizované zmobilizování veškerých dostupných sil a prostředků.

Aby byla celá pátrací akce úspěšná, je nezbytné zajistit:

- Fungující hláskou službu a zabezpečení rychlého výjezdu na místo činu. Důležitým faktorem je zde čas.
- Zjistit na místě činu potřebné údaje, které jsou nutné k zahájení pátrání a pronásledování pachatele a ty bezodkladně předat operačnímu středisku Policie ČR jako například popis odcizených věcí, popis pachatele, směr pohybu pachatele a apod.
- Na základě zjištěných údajů rozvinout pátrání po pachateli a jeho pronásledování v potřebném rozsahu a stanoveném prostoru.²⁷

Pokud se jedná o **známého pachatele**, předpokládá se, že je znám i jeho popis. V tomto případě by mělo být vyhlášení pátrání po jeho osobě, které probíhá současně s pronásledováním.

U neznámého pachatele je pátrání po horké stopě závislé na několika podmínkách:

- Od doby spáchání uplynul krátký časový interval a předpokládá se, že se pachatel nachází nedaleko místa činu.
- Kriminalisté obdrželi dostatečný popis pachatele, který je nezbytný k odlišení od ostatních osob.
- Jsou podmínky pro nasazení služebního psa.

²⁷ CHMELÍK, Jan a kol. *Rukověť kriminalistiky*. Plzeň: Vydavatelství a nakladatelství Aleš Čeněk, 2005. ISBN 80-86898-36-9, str. 271.

- Byl zjištěn popis motorového vozidla, kterým pachatel z místa činu odjel.
- Byly zjištěny informace o směru odchodu nebo příchodu pachatele.²⁸

Pátrání po pachateli z místa činu se může realizovat prostřednictvím nasazení služebního psa na stopu, provedení pátrací akce, která může zahrnovat uzavření prostoru nebo kontrolu osob, dalším úkonem může být vyhodnocení kamerového systému, проверка překupníků a zastaváren nebo prohledávání terénu pomocí vrtulníku.

5.3.2 Šetření k osobě poškozeného

Dalším úkonem po zjištění spáchání trestného činu loupeže, je přesné ustanovení poškozeného osoby. Hlavním cílem je, aby byly získány důležité poznatky ze života poškozeného, čímž může být jeho způsob života, rodinné a majetkové poměry a další. Tyto kroky jsou nezbytné k zjištění, co vedlo pachatele k spáchání loupeže a je třeba zjistit i okruh osob, s nimiž poškozený udržoval kontakty, protože i oni by mohli přicházet v úvahu jako možní pachatelé.

Při výslechu je důležité zjistit podrobný popis pachatele, jelikož předpokládáme, že s ním byla poškozená osoba v přímém kontaktu. Dále je důležité zaměřit se na skutečnost, zda měla poškozená osoba u sebe finanční hotovost, okruh osob, se kterými před loupeží hovořila, jaké prostředky použil pachatel při činu, zda byl jeden nebo více osob a další.

5.3.3 Ohledání místa činu

„Ohledání místa činu je kriminalistická metoda a procesní úkon, při kterém zákonem stanovený orgán bezprostředním pozorováním a za pomoci dalších metod zjišťuje, zkoumá a podchycuje materiální situaci na místě činu, stopy, předměty a dokumenty, které mohou být věcnými nebo listinnými důkazy,

²⁸ CHMELÍK, Jan a kol. *Rukověť kriminalistiky*. Plzeň: Vydavatelství a nakladatelství Aleš Čeněk, 2005. ISBN 80-86898-36-9, str. 271.

*na jejichž základě mohou být odůvodněně stanoveny okolnosti důležité pro trestní řízení.*²⁹

Přestože se u některých loupeží nepředpokládá masivní vznik stop na místě činu, je třeba vždy nedokladně na místo činu vyjet a místo činu ohledat a to i tehdy, je-li loupež oznámena opožděně (ohledáním místa činu lze nejen vyhledat a zadokumentovat stopy a jiné soudní důkazy, ale i informace o povaze terénu a charakteru místa, rozmístění různých objektů atp.).

Hranice ohledání se doporučuje vymezit poměrně široce a ohledávat též okolí, kde lze nalézt stopy obuvi a dopravních prostředků, nedopalky cigaret, ztracené předměty, odhozené usvědčující předměty (*např. peněženku, tašku, z níž pachatel odcizil peníze*), odložené zbraně.³⁰

5.3.4 Ohledání oděvu, prohlídka těla poškozeného a podezřelého

Ohledání oděvu a zevní prohlídka těla poškozeného se provádí okamžitě po oznámení, jelikož hrozí nebezpečí z prodlení. Některé stopy mohou být na oběť přeneseny z těla pachatele (při vzájemném zápase). Je-li poškozený raněn, prohlídku provádí lékař.

Stejné úkony se uskutečňují také u obviněného, jestliže byl dopaden v době, kdy na jeho oděvu nebo těle ještě mohou být stopy činu.

5.3.5 Zadržení, osobní a domovní prohlídka u obviněného

Kriminalistický pojem zadržení představuje opatření, jehož prostřednictvím se na základě zákona, z důvodů a způsobem v zákoně uvedeným omezuje osobní svoboda člověka. Toto omezení začíná od okamžiku sdělení, že je daná

²⁹ NĚMEC, Miroslav. *Kriminalistická taktika pro policisty a studenty Policejní akademie České republiky v Praze*. Praha: Abook, 2017. ISBN 978-80-906974-0-9, str. 209.

³⁰ STRAUS, Jiří a kol. *Kriminalistická metodika*. 2., rozš. vyd. Plzeň: Vydavatelství a nakladatelství Aleš Čeněk, 2008. ISBN 978-80-7380-124-3, str. 75.

osoba zadržena, až do okamžiku, kdy je předána příslušnému orgánu činnému v trestním řízení oprávněnému k provedení dalších úkonů a opatření.³¹

Cílem osobní a domovní prohlídky, prohlídky motorového vozidla, případně jiných prostor, je nalezení věcí důležitých pro trestní řízení, za které lze považovat zejména věci pocházející z trestné činnosti, zbraně, kukly, oděv, který měl pachatel při loupeži na sobě atp.³²

5.4 Zvláštnosti vyšetřovacích verzí, plánování a vyšetřování

Největší význam pro tuto fázi vyšetřování mají verze o pachateli, které vznikají pouze tehdy, pokud se nepodaří pachatele zadržet bezprostředně po spáchání trestného činu. Při tvorbě vyšetřovacích verzí by měl každý vyšetřovatel vycházet ze základních kriminalistických postupů pro tvorbu a vytyčování vyšetřovacích verzí. Při tomto úkonu hraje významnou roli předchozí zkušenost vyšetřovatele, kdy může své poznatky následně uplatnit při tvorbě verzí.³³

Podkladem pro vytyčení verzí jsou zejména:

- popis osoby pachatele na základě výpovědi poškozeného nebo svědků;
- poznatky o způsobu provedení loupeže získané především ohledáním místa činu;
- poznatky o vlastnostech pachatele zachycené ve věcných stopách na místě činu;
- poznatky o oběti, jakým způsobem žila a zda se například s pachatelem osobně znala a věděl o jejích majetkových poměrech;
- poznatky o podezřelých osobách, které se pohybovaly v bezprostřední blízkosti místa činu;
- poznatky o podezřelém chování některých osob po spáchání činu.

³¹ STRAUS, Jiří a kol. *Kriminalistická taktika*. 2., rozš. vyd. Plzeň: Vydavatelství a nakladatelství Aleš Čeněk, 2008. ISBN 978-80-7380-095-6, s. 257.

³² STRAUS, Jiří a kol. *Kriminalistická metodika*. 2., rozš. vyd. Plzeň: Vydavatelství a nakladatelství Aleš Čeněk, 2008. ISBN 978-80-7380-124-3, str. 75.

³³ BANGO, Dezider a Jana VIKTORYOVÁ. *Metodika vyšetřovania vybraných druhov trestných činov proti majetku*. Bratislava: Akadémia PZ v Bratislavě, 2000. ISBN 80-8054-156-6, str. 20-21.

Neméně důležité jsou také verze o pachatelovo chování po činu, především jak bude s odcizenými předměty či hotovostí nakládat.

Mezi typické verze o chování pachatele po činu patří tyto:

- pachatel se pokusí odcizené věci prodat v bazarech, po hospodách či na tržističích;
- pachatel vyhledá své komplice (příbuzní, známí, milenec/milenka) a požádá je o ukrytí odcizeného předmětu;
- pachatel se pokusí převést věci do zahraničí;
- pachatel začne peníze utrácet v hracích automatech, po hospodách či si pořídí nový automobil.³⁴

Zvláštním případem verzí jsou verze o inscenaci či fingování loupežného přepadení. Tyto verze se používají v situacích, kdy důkazy z prvotních úkonů nasvědčují tomu, že jsou informace podávané obětí odlišné od faktů zjištěných jinými prostředky.³⁵

Plánování je důležitou metodou a základním předpokladem pro úspěšnost policejních orgánů. Jelikož probíhá většina vyšetřování loupeží na základě týmové spolupráce (kriminální služba, technici, pořádková policie, znalci atd.) je třeba, aby postup těchto subjektů probíhal podle předem připraveného programu, odvislého od druhu počátečních informací.³⁶

5.5 Zvláštnosti následných úkonů při vyšetřování

5.5.1 Výslech

Výslech pachatelů z trestného činu loupeže představuje obtížný a náročný procesní úkon, jelikož se jedná často osoby, které mají zkušenosti s pácháním protiprávního jednání a znají metody a prostředky policejní práce, a proto jsou

³⁴ KONRÁD, Zdeněk a kol. *Metodika vyšetřování jednotlivých druhů trestných činů*. 3. vyd. Praha: Policejní akademie České republiky, 1999. ISBN 80-7251-023-1, str. 53-54.

³⁵ STRAUS, Jiří a kol. *Kriminalistická metodika*. 2., rozš. vyd. Plzeň: Vydavatelství a nakladatelství Aleš Čeněk, 2008. ISBN 978-80-7380-124-3, str. 76.

³⁶ KONRÁD, Zdeněk a kol. *Metodika vyšetřování jednotlivých druhů trestných činů*. 3. vyd. Praha: Policejní akademie České republiky, 1999. ISBN 80-7251-023-1, str. 54.

schopné využít veškerých chyb a slabin ve vyšetřování. Při výslechu se setkáváme s tvrdošíjným zapíráním, promyšlenou, předem připravenou obhajobu, falešnými alibi, kdy se k činu přiznají zpravidla pouze pod tíhou přesvědčivých důkazů.³⁷

Výslech je nejrozšířenější metodou v kriminalistické praxi a jeho podstatou výslechu je získání informací z paměťových stop jejich reprodukcí neboli reprodukcí vnímaného. Za paměťovou stopu považujeme odraz objektivní reality, který vznikl a formoval se ve vědomí člověka v příčinných souvislostech s kriminalisticky významnou událostí.³⁸

V jiné knize se však dočteme, že podstatou výslechu je získávání informací zafixovaných ve vědomí člověka, kdy se bude jednat o informace související s událostmi spáchaných trestných činů, popřípadě souvisejících s jinými důležitými skutečnostmi, které získáváme prostřednictvím doporučeného postupu, upraveného zákonem.³⁹

V tomto případě se domnívám, že skutečnosti odpovídá více názor pana docenta Němce, protože podle něj je podstatou výslechu získat veškeré informace za pomoci přesně formulovaných otázek podle stanoveného postupu, které jsou pachateli během výslechu kladeny. Pokud se podíváme na druhou definici, kde je zde důležitá reprodukce vnímaného, je třeba si uvědomit, že je vše založeno na paměťové stopě, která může být dekodována pouze jejím nositelem. Proto při výpovědi nemusí jít o přesný, slovně reprodukováný obraz vnímané události, ale o zprostředkovaný obraz, ke kterému mohlo během psychických procesů dojít k chybám a tím ke snížení věrohodnosti výpovědi. Příkladem může být situace, kdy vyslýchaná osoba netlumočí vnímání události, nýbrž pouhé vzpomínky na tuto událost.

³⁷ STRAUS, Jiří a kol. *Kriminalistická metodika*. 2., rozš. vyd. Plzeň: Vydavatelství a nakladatelství Aleš Čeněk, 2008. ISBN 978-80-7380-124-3, str. 77.

³⁸ STRAUS, Jiří a kol. *Kriminalistická taktika*. 2., rozš. vyd. Plzeň: Vydavatelství a nakladatelství Aleš Čeněk, 2008. ISBN 978-80-7380-095-6, s. 100-102.

³⁹ NĚMEC, Miroslav. *Kriminalistická taktika pro policisty a studenty Policejní akademie České republiky v Praze*. Praha: Abook, 2017. ISBN 978-80-906974-0-9, str. 321.

Úkolem výslechu obviněného je získat co nejpodrobnější informace o celém způsobu spáchání trestného činu. Výslech se nesmí zaměřovat pouze samotný popis loupeže, ale i na jednání, které loupeži přecházelo a s tím související i jednání po spáchání činu. Vzhledem ke kriminologické charakteristice pachatelů lze předpokládat, že bude výslech vyžadovat různé přístupy a metody přizpůsobené k osobnosti pachatele. Nejjednodušší situace je v okamžiku, kdy je pachatelem osoba, která se dopustila trestného činu poprvé například z důvodu těžké životní situace. Tito pachatelé se zpravidla přiznají po předložení prvních důkazů a svůj čin nezapírají. Problém představují výše zmínění recidivisté, kteří popírají trestnou činu, a proto je třeba změnit taktiku výslechu.⁴⁰

Konstrukce výslechu

Výslech je složitý proces a vyžaduje přesnou konstrukci. Ta je určena trestně procesním zákonem a z jeho ustanovení vychází kriminalistická taktika, která doporučuje tři stadia výslechu přesně v tomto pořadí:

1. Úvodní stadium
2. Monolog
3. Dialog

Všechna tato tři stadia mají při výslechu svůj význam. Trestně procesní zákon uvádí, že první dvě jsou obligatorní a třetí stadium má fakultativní charakter, kdy ho využijeme pouze v případě, kdy je monologickou výpověď třeba doplnit.⁴¹

V **úvodním stadiu** je důležitý způsob a forma předvolané osoby k výslechu, zjištění její totožnosti a její „přivítání“ a poučení o právech a povinnostech v trestním řízení. Druhé stadium **monologu** je založeno na volné, spontánní a nepřerušované výpovědi vyslýchaného k předmětu ději. V této fázi si vyslýchající připravuje otázky pro závěrečný dialog. **Dialog** je

⁴⁰ MUSIL, Jan a kol. *Metodika vyšetřování jednotlivých druhů trestných činů*. Praha: Karolinum, 1992. ISBN 80-7066-602-1, str. 65.

⁴¹ NĚMEC, Miroslav. *Kriminalistická taktika pro policisty a studenty Policejní akademie České republiky v Praze*. Praha: Abook, 2017. ISBN 978-80-906974-0-9, str. 335.

založen na předkládání otázek vyslýchajícímu a v odpovídání na ně. Následně vzniká zaprotokolovaná výpověď, která je stvrzena podpisy všech zúčastněných osob při výslechu.

Je také důležité zmínit, že by se měla při výslechu věnovat značná pozornost majetkovým poměrům obviněného, jeho výdajům, vztahu k místu činu, vztah k oběti a otázkám, které se týkají původu zbraní a jiných předmětů nalezených při osobní a domovní prohlídce.⁴²

5.5.2 Prověрка alibi

Prověřka alibi je činnost, která slouží k prokázání toho, zda je podezřelá osoba skutečným pachatelem trestného činu, kde se v době, kdy byl spáchaný trestný čin, nacházela nebo zda se nemohla na tomto protiprávním jednání. Cílem prověrky alibi je zjištění:

- zda může být vytypovaná osoba možným pachatelem vyšetřovaného trestného činu;
- zda není oznamovatelem pachatel, který se snaží zakrýt svoji trestnou činnost a podává fiktivní oznámení z důvodu získání určitých výhod;
- zda prověřovaná osoba neuvádí cíleně nepravdivé údaje, aby zakryla vlastní trestnou činnost, popřípadě činnost spolupachatele;
- zda je osoba, která se sama ke spáchání loupeže přihlásila skutečným pachatelem.

Před provedením prověrky alibi je třeba rozhodnout, zda bude provedena bez vědomí prověřované osoby či napřímo s vědomím pachatele. Celý způsob, jak bude prověřka uskutečněna je závislý na závažnosti podezření ze spáchání trestného činu loupeže, nebo na jeho účasti. Je nutné vzít v potaz, že je daná osoba možným pachatelem a může uprchnout, mařit důkazy, ničit důkazy či ovlivňovat svědky. Z taktického hlediska je právě proto nejvýhodnější

⁴² STRAUS, Jiří a kol. *Kriminalistická metodika*. 2., rozš. vyd. Plzeň: Vydavatelství a nakladatelství Aleš Čeněk, 2008. ISBN 978-80-7380-124-3, str. 77.

prověřovat alibi bez vědomí pachatele a jednat velmi obezřetně a nenápadně, aby se o této činnosti prověřovaná osoba vůbec nedozvěděla.⁴³

K nejdůležitějším zásadám uplatňujícím se při provádění prověrky alibi v praxi patří:

- prověrka alibi členů organizované skupiny se musí provádět současně;
- prověrka alibi musí probíhat v časovém období, kdy ke spáchání loupeže došlo;
- prověrka alibi musí přihlížet k zjištěným a zajištěným stopám a dalším skutečnostem z místa činu;
- prověrka nemůže být zúžena jen na šetřený čin loupeže;
- nelze vyloučit podezření, když je alibi potvrzenou jen jedním rodinným příslušníkem.⁴⁴

5.5.3 Šetření k osobě poškozeného

Šetření k osobě poškozeného představuje následný úkon, jehož účelem je získat co nejdůležitější poznatky týkající se poškozené osoby. Jedná se především o informace týkající se způsobu jeho života, o jeho majetkových a rodinných poměrech, stycích a dalších okolnostech, které by pomohly vést pachatele k spáchání loupeže. Tímto šetřením lze zjistit je veškeré možné okolnosti, které mohly v pachateli vzbudit pohnutku spáchat trestný čin loupeže a i okruh osob, s nimiž udržovala poškozená osoba kontakty a mohly tak být potencionálním pachatelem.⁴⁵

Při výsledku se zaměříme na skutečnost, že byl poškozený při přepadení zpravidla v přímém kontaktu s pachatelem, proto bývá záměrem výsledku poškozeného získat co nejvíce podrobný popis pachatele.

⁴³ KONRÁD, Zdeněk, Viktor PORADA, Jiří STRAUS a Jaroslav SUCHÁNEK. *Kriminalistika: kriminalistická taktika a metodiky vyšetřování*. Plzeň: Vydavatelství a nakladatelství Aleš Čeněk, 2015. ISBN 978-80-7380-547-0, str. 214.

⁴⁴ CHMELÍK, Jan a kol. *Rukověť kriminalistiky*. Plzeň: Vydavatelství a nakladatelství Aleš Čeněk, 2005. ISBN 80-86898-36-9, str. 275.

⁴⁵ STRAUS, Jiří a kol. *Kriminalistická metodika*. 2., rozš. vyd. Plzeň: Vydavatelství a nakladatelství Aleš Čeněk, 2008. ISBN 978-80-7380-124-3, str. 78.

Spolu s výše uvedeným se zaměříme i na:

- činnost poškozeného před loupeží a místa, na kterých se před loupeží zdržoval;
- osoby, které s ním byly před loupeží v kontaktu a obsah jejich konverzace;
- obvyklé činnosti a zvyklosti poškozeného;
- detailní popis a hodnota odcizených věcí;
- pachatelovo chování, jeho zvláštnosti (vady řeči, nářečí, gesta);
- intenzita a forma násilí;
- popis prostředků, zda byla použita zbraň, jakého typu;
- pachatelův verbální projev (klidný, křičel, vyhrožoval);
- počet pachatelů a jejich role, rozdělení funkcí;
- reakci a chování poškozeného;
- finanční a rodinné poměry poškozeného, především u podezření z fingované loupeže;
- pracovní vztahy poškozeného;
- možnost sebezranění a další.⁴⁶

5.5.4 Výsledky svědků

Výslech svědka je pro vyšetřování loupeže důležitým důkazním prostředkem. Ustanovení § 97 v trestním řádu uvádí, že je povinností každého svědka se na předvolání orgánu činném v trestním řízení dostavit a vypovídat o veškerých okolnostech důležitých pro trestní řízení.⁴⁷

Jako svědci jsou především vyslýchány:

- osoby, které poškozeného znají;
- osoby, které byly v přímém kontaktu s poškozeným krátce před činem nebo bezprostředně po přepadení;
- osoby, které pozorovaly trestný čin loupeže zpovzdálí;
- osoby, které sdílí s poškozeným společnou domácnost;

⁴⁶ CHMELÍK, Jan a kol. *Rukověť kriminalistiky*. Plzeň: Vydavatelství a nakladatelství Aleš Čeněk, 2005. ISBN 80-86898-36-9, str. 273.

⁴⁷ § 97 zákona č. 141/1961 Sb., o trestním řízení soudním v posledním znění.

- osoby, které jsou schopny popsat odcizené věci;
- osoby, které podaly oznámení o spáchání loupeže;
- osoby, které se nacházely na místě činu krátce před tím, než došlo k jeho spáchání;
- osoby, které vyrušily nebo překazily pachatelovo jednání.

Výslech svědků je zaměřen na zodpovězení obdobných otázek a získání obdobných informací, údajů a indicií jako výslech poškozených, neboť jejich výslechem se zjišťují zejména:

- typické okolnosti, jež mohli vnímat svými smyslovými orgány a zároveň jsou schopni o nich vypovídat;
- charakteristické znaky a zvyklosti poškozeného;
- osoby, se kterými se poškozený stýkal osoby;
- informace o způsobu spáchání trestného činu;
- popisy osob, které se pohybovali na místě bezprostředně před a po spáchání loupeže;
- informace o výskytu podezřelých osob v okolí místa, kde krátce na to k činu došlo;
- popis a množství odcizených věcí;
- informace o stavu poškozeného (před a po napadení);
- údaje o jeho reakci na přepadení;
- majetkové a finanční poměry poškozeného, rodinné vztahy.⁴⁸

Výslech svědka můžeme také rozlišit na základě úplnosti a věrohodnosti výpovědi na:

- výslech nelhoucího svědka;
- výslech lhoucího svědka;
- výslech mýlícího se svědka.

⁴⁸ STRAUS, Jiří a kol. *Kriminalistická taktika*. 2., rozš. vyd. Plzeň: Vydavatelství a nakladatelství Aleš Čeněk, 2008. ISBN 978-80-7380-095-6, str. 80.

Výslech nelhoucího svědka bývá ve většině případů bezproblémovým, neboť se jedná o osobu, která chce vypovídat pravdu a nemá v úmyslu zamlčovat jakékoliv podstatné informace. Pokud se jedná o svědka, který má dobrou paměť, je velkým předpokladem, že dokáže trestný čin vylíčit dost podrobně a pak je takový výslech zdrojem kvalitních informací. Hraje zde velkou roli, kde se výslech koná, za jakých podmínek a i na osobnosti vyslýchajícího.

Výslech lhoucího svědka naopak představuje velmi obtížný výslech, a proto by ho měl provádět pouze policista nebo jiný vyslýchající s dlouholetými zkušenostmi. Důvodem lživé výpovědi svědka bývá strach z obvinění ze spolupachatelství nebo nechce svojí výpovědí uškodit osobám blízkým. V některých případech zde může hrát roli slíbená úplata za svědectví v prospěch pachatele. Zde je důležité, aby vyslýchající odhalil záměr vyslýcháného co nejdříve, aby nedošlo k zaprotokolování jeho výpovědi a vyslýcháného znovu upozornil na trestní následky.

Poslední druh výslechu je opět poměrně náročný z důvodu nepřesných výpovědí vyslýcháného. Tento svědek je ochoten vypovídat pravdivě, avšak událost nevnímal dostatečně a jeho výpověď pak doprovází řada domněnek, co se asi mohlo stát. Zde je opět důležitá zkušenost vyslýchajícího, aby pomohl vyslýchajícímu si událost z minulosti oživit a upozornit na detaily, které by mu mohly situaci připomenout. Tohoto zle dosáhnout prostřednictvím zákonem dovolených metod či pomůcek, například doporučením, aby si svědek představil konkrétní den, kdy se loupež stala, a popsal sled událostí, ke kterým během dne došlo. Výsledkem pak může být zapomenuté jméno v telefonním seznamu nebo nějaký důležitý název.⁴⁹

Pro loupeže ve formě spolupachatelství, na kterých se podílelo více osob, je typické, že se obviněná osoba snaží svalit vinu na ostatní spolupachatele, aby očistila sama sebe. Dokázat lživou výpověď je celkem jednoduché, neboť

⁴⁹ NĚMEC, Miroslav. *Kriminalistická taktika pro policisty a studenty Policejní akademie České republiky v Praze*. Praha: Abook, 2017. ISBN 978-80-906974-0-9, str. 348-350.

se jeho výpověď neshoduje s výpovědí ostatních spoluobviněných a značně se liší od nashromážděných důkazů.⁵⁰

Výsledky jiných než očitých svědků

Kromě osob, které byly očitými svědky trestného činu loupeže vyslýchanými bez zbytečného odkladu po oznámení trestného činu loupeže, jsou v dalších etapách vyšetřování předvolávány k výsledku zejména ty osoby, kterým jsou známy okolnosti, informace, údaje a fakta o přípravě pachatele na loupež a o jeho jednání po spáchání činu.

Může se jednat především o:

- okolnosti typování oběti nebo předmětu zájmu obviněným;
- informace o vztahu obviněného k místu činu a k jeho oběti;
- údaje o způsobu obstarávání zbraní, dopravních prostředků a jiných nástrojů obviněným;
- informace o výskytu obviněného v okolí místa činu před a po spáchání činu;
- fakta o nakládání s věcmi pocházející z trestné činnosti a jiné.⁵¹

Vyhledávání takových svědků není vůbec snadné, neboť si tyto osoby vůbec neuvědomují svůj význam pro účely vyšetřování trestného činu loupeže a samy se svědectvím nepřihlásí. Proto je úkolem pracovníků kriminální služby, aby hledali tyto osoby aktivně v terénu a s pomocí hromadných sdělovacích prostředků.⁵²

⁵⁰ NĚMEC, Miroslav. *Výslech a taktika jeho provádění ve speciální výslechové místnosti*. Praha: Policejní akademie České republiky, Vydavatelství PA ČR, 2003. ISBN 80-7251-141-6, str. 27.

⁵¹ STRAUS, Jiří a kol. *Kriminalistická taktika*. 2., rozš. vyd. Plzeň: Vydavatelství a nakladatelství Aleš Čeněk, 2008. ISBN 978-80-7380-095-6, str. 80-81.

⁵² STRAUS, Jiří a kol. *Kriminalistická metodika*. 2., rozš. vyd. Plzeň: Vydavatelství a nakladatelství Aleš Čeněk, 2008. ISBN 978-80-7380-124-3, str. 81.

5.5.5 Rekognice

Rekognice je samostatnou metodou kriminalistické praktické činnosti, která spočívá v identifikování poznávající osobou nějaké osoby nebo věci znovupoznáním.⁵³

Rekognice je upravena v ustanovení § 104b trestního řádu: „Rekognice se koná, je-li pro trestní řízení důležité, aby podezřelý, obviněný nebo svědek znovu poznal osobu nebo věc a určil tím jejich totožnost. Dále je stanoveno, že k provádění rekognice se vždy přibere alespoň jedna osoba, která není na věci zúčastněna“.⁵⁴ Podstatou rekognice je tedy znovupoznání osoby či věci důležité pro trestní řízení. Subjektem poznání může být pouze osoba, která dříve sama ztotožňovaný objekt bezprostředně vnímala, jedná se tedy především o osoby poškozené nebo svědky.⁵⁵

Objektem rekognice bývá zpravidla obviněný, který je znovu poznáván poškozeným nebo očitým svědkem. Rekognice pachatele by se však měla provádět pouze tehdy, pokud se nejedná o loupež, kdy:

- oběť zná pachatele velmi dobře a dokáže ho označit jménem;
- pachatel byl zadržen na místě činu;
- pachatel nebyl nikým zpozorován (loupež ze zálohy).

Jelikož se jedná o poměrně náročný procesní úkon, rekognice vyžaduje i svoji taktiku. Taktika provedení rekognice spočívá ve správné aplikaci základních pravidel, vypracovaných v návaznosti a v souladu s trestně procesním zákonem (trestní řád).

⁵³ NĚMEC, Miroslav. *Kriminalistická taktika pro policisty a studenty Policejní akademie České republiky v Praze*. Praha: Abook, 2017. ISBN 978-80-906974-0-9, str. 482.

⁵⁴ § 104b odst. 1 zákona č. 141/1961 Sb., o trestním řízení soudním (trestní řád) v posledním znění.

⁵⁵ STRAUS, Jiří a kol. *Kriminalistická taktika*. 2., rozš. vyd. Plzeň: Vydavatelství a nakladatelství Aleš Čeněk, 2008. ISBN 978-80-7380-095-6, str. 158.

Toto jsou základní pravidla provedení rekognice:

- 1) předvádět ztotožňovaný objekt ve skupině minimálně tří dalších přivzatých objektů;
- 2) předvádět mezi přivzatými objekty zpravidla jediný ztotožňovaný objekt;
- 3) má-li být v jedné trestní věci rekognováno několik objektů, je třeba uskutečnit postupně tolik rekognic, kolik je rekognovaných objektů;
- 4) dodržet zákonem stanovený a kriminalistickou taktikou propracovaný logický sled rekognice;
- 5) vždy po ukončení každého rekogničního aktu znovu vyslechnout poznávající osobu v případě, je-li třeba odstranit rozpor mezi jejich výpovědí a výsledky rekognice.⁵⁶

V kriminalistické praxi se vyskytuje několik druhů rekognice, kupříkladu u dosud neobjasněných případů loupežných přepadení se v rámci typování pachatelů, ještě před zahájením trestního stíhání, zhusta používá rekognice osob podle modelu (fotografie), ke které se dle ustanovení § 104b odst. 4 TrŘ přistupuje tehdy, nelze-li poznávající osobě ukázat osobu, jež má být poznána.⁵⁷ Dalším druhem rekognice, který se často používá, je rekognice in natura podle anatomicko-morfologických znaků, ke které je třeba přistoupit co nejdříve po dopadení pachatele a sdělení obvinění.⁵⁸ Problém z hlediska rekognice in natura může představovat pachatel, který byl při loupeži spolehlivě maskován (kukla na obličeji, čepice či sluneční brýle) nebo byl čin spáchán za snížených podmínek vnímání (za tmy).⁵⁹ Pokud byly nalezeny odcizené věci či předměty, které pachatele při loupeži použil, též lze provést rekognice věcí in natura.

⁵⁶ NĚMEC, Miroslav. *Kriminalistická taktika pro policisty a studenty Policejní akademie České republiky v Praze*. Praha: Abook, 2017. ISBN 978-80-906974-0-9, str. 489.

⁵⁷ STRAUS, Jiří a kol. *Kriminalistická taktika*. 2., rozš. vyd. Plzeň: Vydavatelství a nakladatelství Aleš Čeněk, 2008. ISBN 978-80-7380-095-6, str. 81.

⁵⁸ KONRÁD, Zdeněk, Viktor PORADA, Jiří STRAUS a Jaroslav SUCHÁNEK. *Kriminalistika: kriminalistická taktika a metodiky vyšetřování*. Plzeň: Vydavatelství a nakladatelství Aleš Čeněk, 2015. ISBN 978-80-7380-547-0, str. 216.

⁵⁹ STRAUS, Jiří a kol. *Kriminalistická metodika*. 2., rozš. vyd. Plzeň: Vydavatelství a nakladatelství Aleš Čeněk, 2008. ISBN 978-80-7380-124-3, str. 81.

Jedním z druhů rekognice používané při vyšetřování loupeže je rekognice podle funkčních znaků (gestikulace, chůze).⁶⁰

5.5.6 Vyšetřovací experiment a rekonstrukce činu

Pokud se při vyšetřování vyskytne jakákoliv pochybnost, kdy je například výpověď poškozeného a obviněného v rozporu, je třeba daný rozpor prověřit pomocí pokusu a rekonstrukce. Tyto úkony a jejich dokumentace jsou pak nápomocné orgánům činným v trestním řízení, které si mohou utvořit představu o průběhu loupeže.⁶¹ Vyšetřovací pokus a rekonstrukce se osvědčují při vyšetřování inscenovaných loupeží, protože osoba, která lživě vypovídá, není schopna důkladně promyslet nepravdivou variantu události. Při simulování loupeže pak vyjdou najevo rozpory a nelogičnost, kterou výpověď obsahuje.⁶²

5.5.7 Znalecké posudky

Kriminalistické expertizy mají při vyšetřování loupeží rozsáhlé uplatnění vzhledem k možnosti výskytu velkého množství materiálních stop. Nejčastějšími stopami jsou daktyloskopické, trasologické, balistické, chemické či biologické. Pokud jsou však při loupeži způsobena zranění, pak je pravidlem provedení expertizy z oboru soudního lékařství, která slouží k vyřešení otázek o způsobu vzniku zranění, o způsobu útoku pachatele, následků na zdraví oběti a další.⁶³

⁶⁰ MUSIL, Jan a kol. *Metodika vyšetřování jednotlivých druhů trestných činů*. Praha: Karolinum, 1992. ISBN 80-7066-602-1, str. 81.

⁶¹ Tamtéž, str. 81.

⁶² STRAUS, Jiří a kol. *Kriminalistická metodika*. 2., rozš. vyd. Plzeň: Vydavatelství a nakladatelství Aleš Čeněk, 2008. ISBN 978-80-7380-124-3, str. 82.

⁶³ Tamtéž, str. 81.

6 ZAPOJENÍ VEŘEJNOSTI DO VYŠETŘOVÁNÍ A KRIMINALISTICKÁ PREVENCE

Zapojení veřejnosti do vyšetřování jednotlivých druhů trestných činů je velmi různorodé. U některých typů trestných činů můžeme zaznamenat kriminální citlivost občanů na vysoké úrovni, zatímco v některých případech je takřka zanedbatelná. Úkolem jednotlivých metodik je popsat případy, kdy je zapojování veřejnosti do vyšetřování z určitých podmínek vhodné omezit nebo úplně vyloučit.⁶⁴

Loupež je společností považována za velmi mimořádně odsouzeníhodný delikt, a proto je jejím zájmem ochota spolupracovat s policejními a justičními orgány. Tato skutečnost má velký význam při pátrání po neznámých pachatelích, po předmětech pocházejících z trestné činnosti, případně po dopravních prostředcích. Za tímto účelem využívá policie především pátrací televizní relace, které přinášejí často dobré výsledky a nové skutečnosti vedoucí k objasnění případu, ale také výzvy ke spolupráci zveřejněné jak na internetu, v tisku i v rozhlase, kde poskytuje občanům nezbytné orientační údaje. Veřejnosti je často ukázán záznam nebo fotografie, kterou zachytila bezpečnostní kamera a portrét pachatele, případně popis jeho vzhledu.⁶⁵

Příklad, kdy policie žádá veřejnost o spolupráci

Policisté z Královehradeckého kraje prosí o spolupráci případné svědky loupežného přepadení obsluhy místního baru v Hradci, k němuž došlo v ranních hodinách v pátek 7. ledna 2011.

Útočník podle výpovědi přistoupil k obsluze baru a pod pohružkou násilí žádal o vydání peněz. Poté si ze šuplíku pod barovým pultem odnesl hotovost ve výši několik desítek tisíc korun. Následně odešel směrem k hlavnímu

⁶⁴ STRAUS, Jiří a kol. *Kriminalistická metodika*. 2., rozš. vyd. Plzeň: Vydavatelství a nakladatelství Aleš Čeněk, 2008. ISBN 978-80-7380-124-3, str. 19.

⁶⁵ KONRÁD, Zdeněk, Viktor PORADA, Jiří STRAUS a Jaroslav SUCHÁNEK. *Kriminalistika: kriminalistická taktika a metodiky vyšetřování*. Plzeň: Vydavatelství a nakladatelství Aleš Čeněk, 2015. ISBN 978-80-7380-547-0, str. 217.

vlakovému nádraží. Celý incident se naštěstí obešel bez zranění. V době, kdy k loupeži došlo, se v baru nenacházel žádný host. Po odchodu pachatele kontaktovala přepadená žena ihned policii.

Hledanou osobou je dle dosavadních informací zhruba dvacetiletý muž s knírkem pod nosem, vysoký asi 180 centimetrů, štíhlé postavy a dobře mluvící česky. Na sobě měl černobílou strakatou bundu a tmavé kalhoty.

Obrázek 1 – Portrét pachatele⁶⁶

S problematikou zapojení veřejnosti do vyšetřování souvisí kriminalistická prevence, při které jsou využívány různé metody a aktivity vedoucí ke snížení výskytu protiprávního jednání. Jednou z možností, jak odradit pachatele od spáchání loupeže, je postavit do cesty dostatek překážek a zábran, které by ho mohly od činu odradit. Nicméně není ovšem vyloučeno, že i přes tyto nástrahy neobráť svůj zájem na jiný objekt, který je méně zabezpečený. Pachatel může být také odrazen od svého činu tehdy, pokud se podaří orgánům policie zachytit signály přípravy a plánování loupeže včas a dojde k rozložení skupiny nebo dopadení hlavního organizátora. Mezi další preventivní činnosti patří také posílení hlídkové policejní činnosti v místech, kde dochází k častějšímu výskytu loupežných přepadení, popřípadě zvolit další vhodná opatření (např. zlepšení veřejného osvětlení či kamerový systém).

⁶⁶ PEŠAVOVÁ, Anna. Policie žádá veřejnost o spolupráci. *Policie ČR* [online]. 7. 1. 2011 [cit. 2022-01-15]. Dostupné z: <https://www.policie.cz/clanek/clanek/sprava-vychodoceskeho-kraje-zpravodajstvi-policie-zada-verejnost-o-spolupraci.aspx>

Významnou roli v prevenci loupeží může sehrát státní i soukromý hospodářský sektor a soukromé bezpečnostní služby. Jedná se především o modernizaci technického a signalizačního zabezpečení, výcvik a připravenost personálu, zajištění fyzické ostrahy bank a jiných peněžních ústavů, a je třeba dbát i na zvýšenou bezpečnost osob přepravujících peněžní hotovost.⁶⁷

⁶⁷ STRAUS, Jiří a kol. *Kriminalistická metodika*. 2., rozš. vyd. Plzeň: Vydavatelství a nakladatelství Aleš Čeněk, 2008. ISBN 978-80-7380-124-3, str. 82-83.

7 KAZUISTICKÁ ČÁST

Cílem praktické části je pomocí poznatků policejní práce přiblížit problémy, se kterými se policisté při objasňování loupeží setkávají. Pro tuto problematiku jsem zvolila metodu případové studie, pro kterou jsem vybrala několik reálných případů, které řešili policisté v praxi, a podělili se o jejich zkušenost v časopisu Kriminalistický sborník. Vybrala jsem takové případy, které se odehrály během minulých let a je na nich možné ukázat problémy, které komplikují vyšetřování. A mým úkolem bylo na jednotlivé chyby poukázat a navrhnout řešení, aby k nim v dalším vyšetřování nedocházelo. Tato doporučení by měla posloužit k rozvoji problematiky a být využitelná pro začínající policisty.

7.1 Loupež v bytě seniorky

V září roku 2015 oznámila jednásedmdesátiletá paní Alena D. na místním oddělení policie Stodůlky, že ji byla z bytu odcizena částka ve výši 20 000 korun. Uvedla, že si odcizené hotovosti všimla poté, co ji navštívila její známá Hana společně s manželem a dívkou, kterou však doposud neznala. Paní Alena také uvedla, že jí přimíchali do nápoje nějakou látku, což naštěstí poznala pohledem a nápoj nepila.

Na základě výpovědi paní Aleny byly zahájeny úkony v trestním řízení podle § 158 odst. 3 TŘ pro trestný čin krádeže § 205 odst. 1 tr. zákoníku. Policisté provedli ohledání místa činu v bytě, který se nacházel na Malé Straně v blízkosti Karlova most. Místnosti v bytě byly situovány tak, že z kuchyně nebylo možné sledovat dění v obývacím pokoji, ve kterém se nacházela komoda s plyšovými medvídky, ve které se měla v zásuvce Alena D. finanční hotovost. Kriminalistický technik zajistil na místě činu tekutinu ze skleničky a i jiné důkazy, jako například pachové stopy z komody či lahev od alkoholu na podlaze v kuchyni.

Celý případ byl následně prověřován na místním oddělení na Malé Straně. Zpracovatel se opakovaně snažil dovolat podezřelému Janu E., který

však na hovory nereagoval. Posléze se podezřelý ozval sám, při čemž uvedl, že jeho manžela Hana je ve špatném zdravotním stavu v nemocnici, ale že on sám je schopen se dostavit k podání vysvětlení v pracovní den. Zároveň také uvedl, že byl u Aleny D. na návštěvě, přinesl láhev vodky, kterou popíjeli a posléze odešli.

Čtrnáct dní po oznámení paní Aleny přišly výsledky z laboratoře, kde se prokázalo, že ve skleničce, ze které pila paní Alena byla zjištěna stopa mirtazapinu a dalších dvou látek. Mirtazapin je látka patřící do skupiny antidepresiv, u kterého je nežádoucím účinkem ospalost a není vhodné tento lék užívat s alkoholem. Co bylo další zajímavostí je, že mirtazapin je lék, který není v České republice dostupný, což však změnilo celou právní kvalifikaci případu a případ si převzali kriminalisté 1. oddělení obecné kriminality Praha I., kteří překvalifikovali na trestný čin loupeže § 173 odst. 1 tr. zákoníku ve stadiu pokusu podle § 21 odst. 1 tr. zákoníku a přečin krádeže podle § 205 odst. 1 tr. zákoníku spáchané ve spolupachatelství podle § 23 tr. zákoníku.

Z obavy věrohodnosti výpovědi paní Aleny byl proveden výslech za účasti soudce před zahájením trestního stíhání. Vzhledem k věku poškozené měl vyšetřovatel obavu, že schopnost zapamatovat a reprodukovat vnímanou skutečnost může později ohrozit důkazní hodnotu výpovědi. Při výslechu svědka doplnila prvotní vysvětlení o několik důležitých detailů.

V nové verzi výpovědi uvedla Alena D., že k ní 25. 9. 2015 přišli na návštěvu Hana a Jan E. společně s dívkou, již představili jako Leonku. Paní Alena chtěla nabídnout hostům pohoštění, při čemž Jan E. byl rychlejší a vytáhl láhev alkoholu a pronesl, ať přinese skleničky a připijí si. Hostitelka donesla skleničky a následně ji Jan E. požádal ještě o kávu. Poškozená se po cestě do kuchyně ještě vrátila zeptat děvčat, zda si něco dají, při tom si povšimla, že Jan E. stojí u komody v obývacím pokoji. Následně odešla paní Alena připravit nápoje do kuchyně a Hana E. s Leonkou šly za ní a stouply si do dveří kuchyně, tak že ji bránily ve výhledu do obývacího pokoje. Hostitelka donesla nápoje ke stolu a všimla si, že Jan E. stojí v rohu místnosti, kde měla položenou rozepnutou kabelku, kterou hned zkontrolovala a uložila do skříně. Poté ji Jan

E. několikrát pobízel, ať se napijí vodky, ale paní Alena alkohol pít nechtěla, neboť je po operaci mozku. V této chvíli také zareagovala, že její tekutina v její skleničce je zbarvená jinak než nápoj ostatních. Od této chvíle ji Jan E. posílal opakovaně do kuchyně s různými žádostmi o nápoje a za doprovodu Hany a malé Leonky které si stouply do dveří. Paní Alena odnesla svou skleničku s alkoholem do kuchyně a odlila část do dřezu, při čemž zachovala zbytek tekutiny pro znalecké zkoumání. Kdykoliv se Alena vrátila z kuchyně našla stát Jana E. u skříně nebo u komody. Poté Jan E. najednou řekl, že musí něco zařízovat a Hana E. se omluvila, že poslední kávu už nevypije a všichni odešli. Hned po jejich odchodu zjistila paní Alena, že ji byla ze zásuvky z komody v obývacím pokoji odcizena obálka s částkou 20 000 Kč. Alena okamžitě volala opakovaně Haně E., která ji však telefon nezvedla. Poslala ji tedy SMS, kde uvedla, že ví, že ji ukradli 20 000 korun a aby je okamžitě vrátili, nebo se obrátí na policisty. Hana E. ji odepsala, že nejsou s manželem žádní zloději, že je nemá co obviňovat a že na ni pošlou právníka.

Následující den ráno se vydala paní Alena do Stodůlek, kde měli bydlet Hana a Jan E. jelikož u nich před pár lety byla na návštěvě. Podařilo se jí dovolat na mobilní telefon matky Hany E. paní Janě J. Paní Alena ji sdělila, co se jí stalo a na to jen matka Hany odpověděla, že pouze odešli a nic neukradli. Nato ji pozvala do jejich bytu na kávu, což paní Alena odmítla.

Paní Alena se rozhodla učinit oznámení na nejbližší služebnu policie v Praze 5. Při výslechu předložila potvrzení o výběru hotovosti ve výši 20 000 korun, který se uskutečnil dva dny před návštěvou. Kriminalisté také fotograficky zadokumentovali SMS z telefonu Aleny D., kde prosila Hanu E. aby odcizené peníze vrátili, při čemž se ji dostalo pouze osočení, že křivě obviňuje a že kvůli ní je Hana E. v nemocnici a že Jan E. na ni podá trestní oznámení za křivé obvinění a psychickou újmu na zdraví.

Na základě Obvodního soudu pro Prahu 1 byl vydán příkaz podle § 88 odst. 1, 2 tr. řádu k odposlechu a záznamu telekomunikačního provozu účastnických čísel telefonů podezřelých Hany a Jana E. V další fázi vyšetřování byly předvolání manželé k podání vysvětlení, při čemž po vyhodnocení jejich

výpovědí bylo patrné, že měli čas si výpověď dostatečně připravit. Kriminalisté také zjistili, že Jan E. je posuzován jako nebezpečný recidivista, neboť v minulosti opakovaně spáchal násilnou trestnou činnost, konkrétně dvě loupeže. Jeho manželka Hana E. nebyla dosud trestána.

Oba manželé uvedli téměř shodující se výpověď, při čemž po podání vysvětlení Jana a Hany E. byla operativními prostředky zaznamenána komunikace mezi podezřelými, kde se navzájem domlouvají na výpovědi, komunikují s matkou Hany E. a dávají ji instrukce, jaké léky má ukázat policistům a podobně.

Co se týče Leonky, kriminalisté se podařilo ztotožnit nezletilou dívku, která byla s manželi na návštěvě a provedli výslech její matky Ivety K. formou úředního záznamu podle § 158 odst. 6 tr. řádu. Matka Leony uvedla, že se zná s rodinou Jana E. již řadu let, ale že už ho asi 8 let neviděla (doba, kdy pobýval ve výkonu trestu odnětí svobody). V létě roku 2015 ji nabídli manželé, že by Leonku o víkendech ve svém bytě pohlídali, s čímž paní Iveta K. souhlasila. Zatajil ji však informaci, že Leonku berou na návštěvu k nějaké paní, stejně tak se později dozvěděla, že Jan E. obarvil Leonku na blond. Tuto situaci ji okomentoval tak, že barvil manželce hlavu na blond a dívence se to líbilo a chtělo to také. Leonka ji vyprávěla, že se jí u paní moc líbilo a později ji Jan E. volal, že je Alena D. obvinila z odcizení peněz a že s ní budou chtít nejspíš policisté mluvit kvůli dceři.

Dne 9. 11. 2015 se paní Iveta K. dostavila opětovně na SKPV Praha 1 a doplnila svou výpověď o další skutečnosti. Po výslechu na policii napsala Janu E., že chce s nimi přerušit veškerý kontakt a ať už je nevolá, že má kvůli němu jen problémy. Paní Ivetě stále vrtalo v hlavě, proč Jan E. obarvil Leonce vlasy a tak šla za Leonkou do pokoje a zeptala se jí na to. Leonka následně přiznala, že Jan E. peníze odnesl a dal té paní nějaké prášky. Svědkem tvrzení malé Leonky byl matčin rovněž přítel Zdeněk S., který seděl s Leonkou v obývacím pokoji a díval se s dívkou na televizi.

Vyšetřování dospělo do stadia, kdy bylo třeba zahájit ve smyslu § 160 odst. 1 tr. řádu trestní stíhání proti konkrétním osobám. Obviněným manželům byly z důvodu vysoké trestní sazby přiděleny obhájci, za jejichž přítomnosti proběhly jejich výslechy. Jan E. se k odcizení peněz nakonec přiznal, avšak během výpovědi se vymlouval, že peníze potřeboval pro nemocnou manželku a že paní Alenu několikrát poprosil, aby jim peníze půjčila. Vzhledem k trestní minulosti Jana E. bylo zřejmé, že tato výpověď bude mít nějaký plán. Komisař SKPV Praha 1 podal návrh na vzetí do vazby obou obviněných, kterému bylo následně vyhověno.

Na řadu přišla klíčová výpověď Leonky, které byla jako osoba nezletilá vyslýchána ve speciální výslechové místnosti za přítomnosti obhájců obou obviněných a pracovnice OSPOD. Leonka popsala celý děj, co se během návštěvy odehrálo, jak Jan E. nasypal paní Aleně prášky do pití a posléze vzal ukradl dvacet tisíc. Jediný rozpor ve výpovědi malé Leonky a poškozené spočíval v tom, že dívka uvedla, že Jan E. odcizil obálku s hotovostí z kabelky, které ležela v místnosti, přestože Alena D. uvedla, že měla obálku s penězi v šuplíku.

V prosinci roku 2015 zanechala paní Alena komisaři dopis, ve kterém oznamuje, že ji byla celá částka vrácena matkou Hany E. K vrácení peněz se došlo v Centru Smíchov a později matka Hany E. kontaktovala Alenu D. a snažila se na ni vytvořit psychický nátlak, že si chce dcera kvůli obvinění vzít život a je na tom špatně. Na začátku ledna 2016 byla Hana E. z vazby propuštěna vzhledem ke svému zdravotnímu stavu a sociálnímu postavení i vzhledem k její dosavadní bezúhonnosti. Měla však soudní zákaz jakkoliv kontaktovat poškozenou, Leonku, její matku a přítele Zdeňka S.

Vzhledem k rozporu výpovědi dívky a poškozené týkající se uložení finanční hotovosti byla Alena D. znovu předvolána k výslechu. Rovněž jako v původní výpovědi uvedla, že po příchodu z České spořitelny, vyndala peníze z kabelky a uložila do zásuvky v komodě. Během vyšetřování proběhlo ještě několik změn v rámci obhájců obviněných a jejich výpovědí, ale nakonec měl tento případ šťastný konec a pachatelé byli potrestáni. Jan E. byl rozsudkem

Obvodního soudu pro Prahu 1 odsouzen pro trestný čin loupeže podle § 173 odst. 1 tr. zákoníku ve stadiu pokusu podle § 21 odst. 1 tr. zákoníku spáchaného ve spolupachatelství podle § 23 tr. zákoníku k 10letému trestu odnětí svobody ve věznici se zvýšenou ostrahou. Jeho manželka Hana E. byla za stejný čin odsouzena na 4 roky do věznice s ostrahou.

Tento případ dopadl nakonec dobře a paní Alena naštěstí neutrpěla žádnou újmu na zdraví a ještě jí byla vrácena celá částka. Celý příběh se mohl odehrát úplně jinak, pokud by paní Alena pozřela nápoj ze sklenice či přijala návštěvu do bytu od matky Hany E., kde by na ni uvnitř čekali pachatelé.⁶⁸

Shrnutí případu

Závěrem mohu konstatovat, že taktickou chybou při vyšetřování byl jednoznačně telefonický rozhovor zpracovatele s pachatelem, který se od policie dozvěděl, že byl skutek oznámen a mohl si tak se svou ženou připravit verze výpovědí, případně zahladit stopy či ukrýt odcizenou hotovost.

Celý případ byl založen na shodě náhod, protože paní Alena se mohla nápoje ve sklenici napít a vzhledem k jejímu věku a zdravotnímu stavu by následná smrt vypadala tak, že paní Alena skonala přirozenou smrtí a na jejím těle by se nenašly žádné stopy jakéhokoliv násilí. Velké štěstí měla Alena D. i ve chvíli, kdy se rozhodla dojet si pro ukradenou částku do bytu manželů Hany a Jana E., kteří na ní čekali v bytě a mohli ji ublížit. Pachatelé si byli dobře vědomi, že velkou roli bude hrát u výslechu poškozená osoba, která byla jediným svědkem, pokud opomeneme nezletilou dívku. Celý případ komplikovala také změna taktiky výpovědi obou pachatelů.

⁶⁸ VEDRAL, Jaroslav. Loupež na seniorce aneb příběh se šťastným koncem. *Kriminalistický sborník*, 2017, roč. 61, č. 5, s. 13–21. ISSN 1453-259X.

7.2 Loupež banky

V říjnu roku 2002 oznámil informátor pracovníkovi kriminální policie informaci o chystaném bankovním přepadení. Sdělil mu jména účastníků a číslo na muže, které celé přepadení plánoval. Informátor znal pouze jména a telefonní číslo, cokoliv o místě činu a době, kdy loupeži dojde, říct nemohl.

Tato informace rozjela sérii vyšetřovacích úkonů. Státní zástupce souhlasil s odposlechem telefonických hovorů podezřelých osob a začalo jejich sledování. Policistům se podařilo získat informaci o objektu přepadení, což byla spořitelna v malé německé obci Dachtel. Vydali se okamžitě na obhlídku prostor v okolí spořitelny a informovali vedení o hrozícím nebezpečí. Kriminalisté nastražili do budovy skryté policejní hlídky a kladli důraz na kvalitně seřízené kamery, které monitorovaly veškeré dění vně a uvnitř budovy. V této situaci se nabízela otázka, zda kriminalisté okamžitě zasáhnou a odvrátí hrozící nebezpečí nebo vyčkají a zjistí tak celý pachatelův záměr?

Skupině kriminalistů se podařilo zjistit, že muž, který loupež plánoval, vlastnil osobní automobil BMW, který měl posloužit k přepadení spořitelny v Dachtelu. Důležitým poznatkem však byla skutečnost, že všichni tři podezřelí jsou v prekérní situaci a nemají žádné finance, což mělo nejspíš vyřešit přepadení banky. Na základě odposlechu, bylo zjištěno, že by se přepadení mělo odehrát právě v daný den. Policie zmobilizovala své síly a obeznámila pracovníky spořitelny. Hrozící nebezpečí změnila skutečnost, kdy pachatelé zjistili, že mají prázdnou nádrž a nikdo z nich nemá peníze na nákup benzinu.

Jeden z policistů měl v tu chvíli nápad, že by jim nějakým způsobem podstrčili kanystr s benzinem. Tento nápad však zrealizován nebyl a k loupeži v plánovaný den tak nedošlo. O několik dní později se podezřelí domluvili, že přepadnou spořitelnu ve čtvrtek, kdy je však pobočka od 11 hodin zavřena. Nabízela se tak otázka, zda je třeba budovu střežit a zda lupiči vůbec vědí, že je spořitelna zavřená?

Trojice podezřelých přijelo na parkoviště nedaleko spořitelny a hlavní pachatel šel obhlédnout situaci, při čemž si jeho „nenápadné“ obchůzky okolo

budovy všimnul malý chlapec na kole. Vzápětí si pachatel nasadil kožené rukavice a punčochu přes hlavu. V ruce držel pistoli, která byla pouze poplašnou střelnou zbraní, což se zjistilo až později. Pachatel byl zneškodněn okamžitě a ostatní dva byli donuceni lehnout si na zem a nechat se spoutat. Nutno podotknout, že tito dva pachatelé nebyli ozbrojeni.

Celá vyšetřovací akce si vyžádala nespočet přesčasových hodin a značné náklady za odposlechy telefonů. Pachatelé byli nakonec odsouzeni na dva roky za mřížemi a jedinou polehčující okolností pro ně bylo přiznání.⁶⁹

Shrnutí případu

Tento případ vychází z poznatků práce německých policistů a jeho zajímavostí je, že probíhal celou dobu pod policejním dohledem. Na tomto případě lze ukázat, jak mohou správně provedené vyšetřovací úkony vést k rychlému dopadení pachatele. Jelikož věděli kriminalisté o plánovaném přepadení, záleželo na jejich dlouholetých zkušenostech, zda zvolí správný postup a neohrozí tím některé zúčastněné osoby. Případ měl naštěstí dobrý konec, avšak byly zde některé situace, které mohly významně ovlivnit celé dění. První problém představovala otázka, zda se policisté rozhodnou případ ukončit na základě domluvy o provedení zločinu či vyčkají. Pokud by se rozhodli případ ukončit ještě před spácháním loupeže, mohli tím značně ohrozit policejního informátora. Fatální chyba by nastala v okamžiku, kdyby o postupu případu rozhodoval pouze policista, který navrhoval podstrčit pachatelům kanystr s benzinem, a tím by byla loupež zrealizována v daný den, kdy se ve spořitelně v Dachtelu nacházelo několik zaměstnanců a klientů. Policisté nemohli vědět, zda se jedná o pravou střelnou zbraň a při loupeži mohl být klidně někdo postřelen.

Zde se však ukázalo, že byl případ v rukou zkušených kriminalistů a celý incident dopadl dobře bez jakékoliv újmy na zdraví.

⁶⁹ PROTIVÍNSKÝ, Miroslav. Bankovní loupež pod policejním dohledem. *Kriminalistický sborník*, 2004, roč. 48, č. 5, s. 26–27. ISSN 1453-259X.

7.3 Cizinec v roli pachatele

V závěru roku 2011 dostali kriminalisté Moravskoslezského kraje informaci o spáchání loupežného přepadení za účasti tří maskovaných pachatelů. Celý incident se měl odehrát v rodinném domě v obci Karviná.

Důležitým vodítkem k prověřování vytyčených verzí se staly informace, které kriminalistům sdělila napadená Darina B. První otázku ve vyšetřování představovalo zabezpečení rodinného domu, jelikož se ukázalo, že vstupní dveře jsou bez jakýkoliv známek násilného poškození. Bez povšimnutí však nezůstalo jedno z oken garáže, které bylo poškozené, přestože se na vnější straně okna nenacházely jakékoliv stopy. Dalším zarážejícím faktem byl způsob, jakým pachatelé zneškodnili paní Darinu B., která uvedla, že ji pachatelé zafixovali ruce a nohy páskou, přelepili ústa a zamkli ji do komory u kuchyně, které se nacházela v prvním patře domu. Atypickým znakem byla otevřená paštika a ruční svítilna, kterou ji údajně pachatelé v komoře zanechali. Poškozená rovněž uvedla, že během přepadení mezi sebou lupiči nekomunikovali, z čehož nešlo identifikovat, zda se jedná o pachatele české národnosti či cizince. Kriminalisté vzali všechny tyto zjištěné skutečnosti v potaz a začalo vyšetřování rodiny a nejbližších známých Dariny B.

Zásadní zlomem k objasnění loupeže se stal služební pes, který dokázal pomocí za pomoci pachové stopy určit trasu pachatele. Ta vedla od rodinného domu přes les až k provizornímu parkovišti, kde byly zaznamenány trasologické stopy pneumatik kol osobního automobilu. Kriminalistům se podařilo vytyčit trasu pachatele, ale také získat náhodného svědka pana Josefa K., který si při venčení psa všiml na parkovišti tříčlenné posádky v červeném automobilu značky Škoda Fabia, při čemž si dokázal zapamatovat i část registrační značky. Po provedení lustrace se podařilo ustanovit vozidlo i osobu, které si vůz zapůjčila v obchodní společnosti AT CAR s.r.o., které sídlilo v komplexu Letiště Praha. Na základě této informace se podařilo policistům zadržet hlavního pachatele Rémyho Phillipa a později i druhého pachatele loupeže, který byl postaven před prvoinstanční Krajský soud v Ostravě. Tím byl vydán do České republiky i třetí

pachatel Roduan Ben Mebarek Ch., kterému se podařilo uprchnout na jih Francie.

Před zahájením trestního stíhání provedli kriminalisté šetření k zjištění pohybu Rémyho H. s jeho spolupachatelů během jejich krátkého pobytu, který souvisel se spácháním loupeže. Kriminalisté vyhodnotili kamerový záznam z letištního komplexu, kde identifikovali trojici pachatelů. Rovněž také zajistili listiny k vypůjčení vozidla Škoda Fabia na jméno Idir N. To samé vozidlo bylo zachyceno kamerou na dálnici D1 po spáchání loupeže. V době, kdy kriminalisté neměli skončeno ohledání místa činu, se již Idir N. nacházel v prostoru nástupu do letadla, což také zachytila letištní kamera. Pachatelé měli plán loupeže promyšlený a aby ztížili možnost dopadení, tak Rémy H. a Rodouan Ch. odcestovali do Francie osobním vozidlem.

Během ohledání místa činu se podařilo zajistit 44 kriminalistických stop, při čemž práce byla značně ztížena ohromným nepořádkem, který pachatele způsobili, když se snažili nalézt trezor v domě. Ze zajištěných předmětů na místě činu byla potvrzena shoda mezi otisky pachových stop ze sekáče u trezoru v prvním patře, z rukojeti kladiva ležícího u trezoru v přízemí a z obalu mobilního telefonu Dariny B. s pachovým vzorkem Rémyho H. Z provedení dalšího zkoumání nebyly nalezeny žádné stopy, což bylo také zapříčiněno tím, že pachatelé spálili veškeré oblečení, co měli na sobě během spáchání loupeže. Kriminalisté zajistily veškeré listiny ohledně letecké přepravy cestujících mezi Českou republikou a Francií a také seznamy ubytování hostů, ve kterých figurovala jména těchto tří pachatelů.

Co se týče výpovědi obviněného, tak se hlavní pachatel Rémy H. při výslechu ke všemu přiznal. Vyprávěl celý příběh, jak loupež promyslel až po všechny detaily ohledně provedení. Prozradil také, že jim celou loupež zkomplikovala situace, kdy se do domu vrátila Darina B. a ani dosud nedosáhli očekávaného zisku. Proto se ji rozhodli přepadnout, kdy ji jeden zakryl nos i ústa a druhý sebral telefon z kabelky. Poté ji strčili na zem, kdy ji svázali ruce páskou a aby se nebránila, tak před ní položili maketu střelné zbraně. Paní Darina

prosila, aby ji neubližovali, na co nijak pachatelé nereagovali a místo toho ji odvedlo do komory v kuchyni, kde ji zamkli a zablokovali východ lednicí.

Otázkou však zůstává, proč se stal objektem loupeže právě dům Dariny B. Všechno začalo tím, že na samotném počátku došlo k náhodnému seznámení dcery poškozené Andrey B. s Rémy H. při letní brigádě na Korsice. Během krátké doby došlo k sblížení dvojice a Rémy H. začal za Andreou B. dojíždět do České republiky, čímž také získal povědomí o poměrech v domě patřící Stanislavovi Č., který sdílel obydlí společně s Darinou B., a občas zde přespávala i její dcera. Rémy H. během pobytu zjistil, že se v domě nachází trezor s penězi, což se stalo jeho pozdějším předmětem zájmů kvůli svému francouzskému životnímu stylu, který ho dovedl do finančních potíží. Po celou dobu plánoval, jak peníze získat, což mu usnadnila bezmezná důvěra všech členů rodiny.

Z výpovědi majitele domu Stanislava Č. vzešlo, že Rémy H. docházel s Andreou B. do jeho domu pravidelně, při čemž jednou byl u nich na návštěvě i se svým kamarádem Idirem N. Stanislav Č. tvrdil, že nikdy neukazoval Rémymu H., kde má peníze schované. Pouze jednou si všimnul Rémyho, jak kouří venku před garáží zrovna když uschovával klíče od trezoru, ale nebyl si jistý, zda ho mohl vidět. V době spáchání činu byl Stanislav Č. s kamarády lyžovat v Alpách, o čemž Rémy H. věděl. Stanislav Č. se o přepadení své družky dozvěděl o den později, kdy se ihned vydal domů a našel zde jen hrozný nepořádek.

Dcera paní Dariny B. uvedla ve výpovědi okolnosti seznámení s Rémy H. a i s jeho kamarádem Idirem N. Andrea B. uvedla, že neměla vůbec přehled o finanční hotovosti uložené v domě, pouze věděla trezoru v prostoru garáže, kam prý chodíval Rémy H. při každé návštěvě kouřit. Andrea B. také prozradila, že důvodem častých hádek s Rémy H. byla jeho závislost na hraní rulety. Na začátku prosince 2011 se kvůli stejné záležitosti pohádali a Rémy H. oznámil, že odjíždí do Prahy za svým kamarádem Idirem N., který měl přijet a že oslaví jeho narozeniny. Rémy H. odjel do Prahy v sobotu, dva dny před spácháním loupeže a s sebou si vzal veškeré osobní věci, což Andreu B. zaskočilo. Z neděle na pondělí přespala Andrea B. u své matky a v ranních hodinách

z domu odjely, při čemž alarm v domě nezapínala, pouze uzamkla vstupní dveře a branku na pozemek. Od 9. hodiny ráno s ní prostřednictvím SMS komunikoval Rémy H., co právě dělají a co budou dělat ve zbytku dne. Posléze ji Rémy H. napsal, že má slabou baterku v telefonu a že ji zavolá až z Francie, kam se vrací s Idir N. Večer se mu snažila dovolat na český i francouzský mobil, ale oba z nich měl vypnuté. Ozval se jí až o den později, kdy ji sdělil, že už dorazil do Francie. O loupeži se dozvěděla až večer v den činu, kdy dorazila okolo sedmé hodiny do domu Stanislava Č. a našla zde svoji matku celou otřesenou s krvavými oděrkami na rukou. Svému francouzskému příteli o loupeži napsala až o dva dny později, a i po další návštěvě u nich nedal najevo, že má s loupeží cokoliv společného. Později ji napsal dopis, ve kterém se vyjádřil hlubokou omluvu za to, co způsobil. Paní Darina B. v důsledku přepadení utrpěla drobná poranění, ale především traumatickou stresovou poruchu, která ji narušila její kvalitu života a dodnes ji ovlivňuje.

Celý případ byl zakončen rozsudkem Vrchního soudu v Olomouci, který rozhodl, že všichni tři pachatelé jsou vinni ze spáchání zvláště závažného zločinu loupeže podle § 173 odst. 1, odst. 2 písm. b), písm. c) tr. zákoníku v souběhu s přečinem porušování domovní svobody podle § 178 odst. 1, odst. 2, odst. 3 tr. zákoníku a přečinu nedovoleného ozbrojování podle § 279 odst. 1 tr. zákoníku, a to vše formou spolupachatelství podle § 23 tr. zákoníku. Rémy H. a Idir N. byli pravomocně odsouzeni k odnětí svobody v trvání 5 let a k trestu vyhoštění z České republiky na dobu rovněž 5 let. Uprchlý Rodouane Ch. byl odsouzen na dobu 6 let a k trestu vyhoštění z republiky také na dobu 5 let.⁷⁰

Shrnutí případu

Při objasňování této loupeže se ukázalo, jak je důležitá v práci policisty znalost cizího jazyka. Také nelze opomenout zdůraznit, že je třeba se důkladně zabývat veškerými okolnostmi zjištěnými při ohledání místa činu, neboť jsou nesmírně důležité k stanovení vyšetřovacích verzí. Častý problém při vyšetřování představují klamavé inscenace pachatelů, kteří se snaží vytvořit nepravdivý

⁷⁰ DORNÍK, Pavel, Martin LICHÝ a Luboš VALERIÁN. Loupež po francouzsku. *Kriminalistický sborník*, 2015, roč. 49, č. 5, s. 20–25. ISSN 1453-259X.

obraz o průběhu loupeže. I zde se pachatelé pokusili zahladit stopy a zbavili se oblečení, které měli při loupeži, což mohlo ztížit práci policistům při prohledávání kamerových záznamů z letiště.

Komplikace při vyšetřování také nastávají v momentě, kdy poškozená osoba zažila trauma a měla tak sníženou schopnost vnímat a následně reprodukovat prožitou událost. Jak ale vyšlo ze znaleckých posudků, tak paní Darina B. v době činu netrpěla žádnou duševní poruchou, která by ovlivnila schopnost vnímání a posttraumatická porucha u ní nastala až později v důsledku loupežného přepadení.

Vzhledem k velkému finančnímu obnosu (přes 1 milion korun) majitele domu, bych doporučila, zaměřit se na preventivní opatření proti loupeži alespoň ve formě kamerového systému. Pokud by se v domě nacházely kamery, pachatele by tato skutečnost mohla zcela odradit od činu nebo případně usnadnit policejní vyšetřování.

ZÁVĚR

Tato bakalářská práce pojednává o metodice vyšetřování loupeží zaměřené na její jednotlivé dílčí komponenty. Především má za úkol seznámit čtenáře s aktuálními problémy, se kterými se kriminalisté potýkají v praxi při vyšetřování tohoto trestného činu.

Práce je členěna do několika kapitol, z nichž je první věnována problematice kriminalistické metodiky vyšetřování. V následující kapitole se zabývám kriminalistickou charakteristikou loupeže, kterou jsem doplnila charakteristikou z pohledu trestního práva.

Třetí kapitola je zaměřená na typické stopy, které vznikají při loupežných přepadeních a mají klíčový význam při objasňování tohoto násilného trestného činu. Následující čtvrtá kapitola je věnována typickým vyšetřovacím situacím, jež jsou velmi významné pro další postup vyšetřování. Nejvíce obsáhlou část tvoří pátá kapitola, která pojednává o zvláštlostech při vyšetřování, což by mohlo být obsahově samotným tématem bakalářské práce.

Šestá kapitola je zaměřená na prevenci kriminality a zapojení veřejnosti do vyšetřování, což má díky hromadným sdělovacím prostředkům a internetu velký úspěch v rozpoznání pachatele na základě uveřejněné fotografie. Společnost považuje loupež za jeden z nejhorších trestných činů, a tak roste i ochota občanů spolupracovat s policií. Loupeže mají bezpochybně vliv na kvalitu lidského života, neboť spousta občanů omezuje své sociální kontakty, vyhýbá se centrům měst a špatně osvětleným, nebezpečným místům. S tímto pak úzce souvisí prevence, která je ve spoustě měst realizována prostřednictvím policejních obchůzek, a především technickým zařízením v podobě kamerového systému. Mnoho pachatelů může být od činu odrazeno ze strachu, že je svědci na kameře poznají a policie je tak snadno dopadne. Preventivním opatřením nemusí být pouze technická ochrana v podobě kamer, ale také fyzická ostraha, kterou provádí spousta soukromých bezpečnostních agentur. Všechna výše jmenovaná opatření byla součástí situační prevence, nelze však opomenout sekundární prevenci, která se zabývá rizikovými jedinci a skupinami, u kterých je

velká pravděpodobnost, že se mohou stát pachateli nebo obětí loupežného přepadení.

Praktickou část bakalářské práce tvoří příběhy z Kriminalistického sborníku, o kterých vypráví zkušení kriminalisté z poznatků své policejní praxe. V této kazuistické části jsem chtěla poukázat na chyby a problémy při vyšetřování, kterých se kriminalisté dopouštějí a mohou být tak poučením v rámci školení začínajících policistů.

Pro objasnění loupeže má důležitý význam včasné oznámení, ale také kvalitní popis osoby pachatele. Velký problém při objasňování loupeže představuje malé množství stop, což nastává v situacích, kdy loupež neviděl žádný svědek, pachatel byl velmi dobře maskován a nebyla zde žádná bezpečnostní kamera. V tomto případě je třeba doufat, že byla loupež oznámena bezprostředně po spáchání, kdy je šance, že se na místě činu budou nacházet pachové stopy. Vyšetřování též komplikují klamavé inscenace pachatelů jako u případu loupežného přepadení trojice Francouzů, kteří se snažili zamaskovat stopy a zbavit se oblečení použitého při loupeži. V tomto případě se ukázala důležitost bezpečnostních opatření na letišti, na základě kterých byl jeden z pachatelů dopaden.

Další problém, na který jsem během zpracování práce narazila, představují lživé výpovědi pachatele, který se snaží o vytvoření klamavého obrazu o průběhu dané události. Vyšetřovatelé musí ověřit, zda se nejedná o recidivistu, který má s páčáním tohoto trestného činu zkušenosti a může se je během výslechu snažit zmást. Vyšetřovatelé proto volí osvědčenou taktiku, jak odhalit lživou výpověď podezřelého a to prostřednictvím opakovaného výslechu. Také se osvědčuje využití způsobu fixace, kterým je obrazový a zvukový záznam. Přesně tato situace nastala v případě loupeže seniorky, kdy se taktické chyby dopustil zpracovatel případu, který telefonoval s podezřelým pachatelem, kterému sdělil, že byl trestný čin oznámen a pachatel měl tak možnost připravit si verzi výpovědi a zakrýt stopy.

Stěžejní část vyšetřování tvoří bezpochybně také svědecká výpověď. Ta se však může zkomplikovat v situaci, kdy má svědek strach z pomsty pachatele nebo nechce vypovídat. I na tento případ jsou vyšetřovatelé připraveni a používají metodu vysvětlování negativních následků křivé výpovědi, ovlivňují kladné stránky svědka anebo předkládají důkazy, které vyvrací jeho výpověď.

Problematickou část výsledku tvoří dětsí svědci, u kterých může být výpověď znehodnocena na základě podezření ze sklonu k sugestibilitě. Vždy je třeba využít psychologický posudek, zda je dítě ovlivněno traumatem z prožité události, což by následně ovlivnilo věrohodnost jeho výpovědi. Podle odborníků je nejvěrohodnější výpověď ta, která byla provedena krátce po činu a je tak šance, že bude obsahovat nejméně klamavých vzpomínek. Prožité trauma z události může také značně komplikovat vyšetřování, neboť poškozená osoba měla sníženou schopnost vnímat a při výsledku reprodukovat danou událost. Taková osoba pak interpretuje událost ve zkreslené podobě a může popisovat pachatelovu osobu zcela jinak než je skutečnost.

Závěrem lze konstatovat, že vzhledem k měnícímu se kriminálnímu prostředí a způsobům páchaní loupeží je třeba reagovat ze strany policie. Mnoho pachatelů může tento trestný čin páchat opakovaně a při dalším pokusu už se může vyvarovat chybám a snížit tak riziko dopadení. Policisté by měli více apelovat na posílení hlídek v rizikových místech a rozšíření kamerového systému po městě. Měli by se také zaměřit na rizikové skupiny, jako jsou drogově závislé osoby či bezdomovci, kteří mohou spatřovat v loupeži možnost rychlého obohacení.

Vzhledem k časté zkušenosti policistů s trestným činem loupeže se zlepšuje i technika zajišťování stop a dalších úkonů při vyšetřování. Vyšetřování loupeže vyžaduje dlouholeté zkušenosti a správně zvolený postup, který může být klíčový v dopadení pachatele.

SEZNAM POUŽITÉ LITERATURY

Monografie

BANGO, Dezider a Jana VIKTORYOVÁ. *Metodika vyšetrovania vybraných druhov trestných činov proti majetku*. Bratislava: Akadémia PZ v Bratislavě, 2000. ISBN 80-8054-156-6.

ČÍRTKOVÁ, Ludmila, Antonín HÝSEK, Zdeněk NÁCHODSKÝ a Miroslav PROTIVÍNSKÝ. *Bankovní loupeže*. Praha: Armex, 2001. ISBN 80-86244-21-0.

CHMELÍK, Jan a kol. *Rukověť kriminalistiky*. Plzeň: Vydavatelství a nakladatelství Aleš Čeněk, 2005. ISBN 80-86898-36-9.

KONRÁD, Zdeněk a kol. *Metodika vyšetřování jednotlivých druhů trestných činů*. 3. vyd. Praha: Policejní akademie České republiky, 1999. ISBN 80-7251-023-1.

KONRÁD, Zdeněk a kol. *Metodika vyšetřování jednotlivých druhů trestných činů*. 2. rozš. vyd. Praha: Policejní akademie České republiky, 1996. ISBN 80-85981-39-8.

KONRÁD, Zdeněk, Viktor PORADA, Jiří STRAUS a Jaroslav SUCHÁNEK. *Kriminalistika: kriminalistická taktika a metodiky vyšetřování*. Plzeň: Vydavatelství a nakladatelství Aleš Čeněk, 2015. ISBN 978-80-7380-547-0.

MUSIL, Jan a kol. *Kriminalistika*. 2. přeprac. a dopl. vyd. Praha: C.H. Beck, 2004. Beckovy mezioborové učebnice. ISBN 80-7179-878-9.

MUSIL, Jan a kol. *Kriminalistika: vybrané problémy teorie a metodologie*. Praha: Policejní akademie České republiky, 2001. ISBN 80-7251-080-0.

MUSIL, Jan a kol. *Metodika vyšetřování jednotlivých druhů trestných činů*. Praha: Karolinum, 1992. ISBN 80-7066-602-1.

NĚMEC, Miroslav. *Kriminalistická taktika pro policisty a studenty Policejní akademie České republiky v Praze*. Praha: Abook, 2017. ISBN 978-80-906974-0-9.

NĚMEC, Miroslav. *Teorie a metodologie kriminalistiky pro magisterské studium. 1. díl.* Praha: ABOOK, 2018. ISBN 978-80-906974-1-6.

NĚMEC, Miroslav. *Teorie a metodologie kriminalistiky pro magisterské studium. 2. díl.* Praha: ABOOK. ISBN 978-80-906974-2-3.

NĚMEC, Miroslav. *Výslech a taktika jeho provádění ve speciální výslechové místnosti.* Praha: Policejní akademie České republiky, Vydavatelství PA ČR, 2003. ISBN 80-7251-141-6.

ROZUM, Jan. *Výzkum trestného činu loupeže v Praze.* Praha: Institut pro kriminologii a sociální prevenci, 2005. ISBN 80-7338-047-1.

STRAUS, Jiří a kol. *Kriminalistická metodika. 2., rozš. vyd.* Plzeň: Vydavatelství a nakladatelství Aleš Čeněk, 2008. ISBN 978-80-7380-124-3.

STRAUS, Jiří a kol. *Kriminalistická taktika. 2., rozš. vyd.* Plzeň: Vydavatelství a nakladatelství Aleš Čeněk, 2008. ISBN 978-80-7380-095-6.

STRAUS, Jiří a kol. *Úvod do kriminalistiky. 3., rozš. vyd.* Plzeň: Vydavatelství a nakladatelství Aleš Čeněk, 2012. ISBN 978-80-7380-367-4.

STRAUS, Jiří a kol. *Úvod do kriminalistiky.* Plzeň: Aleš Čeněk, 2004. Vysokoškolské učebnice (Aleš Čeněk). ISBN 80-86473-82-1.

SUCHÁNEK, Jaroslav a kol. *Kriminalistika – kriminalistickotechnické metody a prostředky.* Praha: Vydavatelství PA ČR, 1996. ISBN 80-7251-014-2.

SVOBODA, Ivo. *Kriminalistika.* Ostrava: Key Publishing, 2016. Učebnice (Key Publishing). ISBN 978-80-7418-259-4.

Odborné časopisecké články

DORNÍK, Pavel, Martin LICHÝ a Luboš VALERIÁN. Loupež po francouzsku. *Kriminalistický sborník*, 2015, roč. 49, č. 5, s. 20–25. ISSN 1453-259X.

PROTIVÍNSKÝ, Miroslav. *Bankovní loupež pod policejním dohledem.* *Kriminalistický sborník*, 2004, roč. 48, č. 5, s. 26–27. ISSN 1453-259X.

PROTIVÍNSKÝ, Miroslav. Sériové loupeže a geografické profilování. *Kriminalistický sborník*, 2009, roč. 53, č. 2, s. 34–36. ISSN 1453-259X.

SURMÍK, Michal. Některé charakteristiky páchaných loupeží. *Československá kriminalistika*, 1985, roč. 18, č. 1, s. 85–90. ISSN 0862-1969.

UHOLYEVA, Eva. Dítě jako zdroj informací: charakteristiky dětské výpovědi a možnosti jejího využití. *Československá psychologie*, 2015, roč. 59, č. 2. ISSN 1804-6436.

VEDRAL, Jaroslav. Loupež na seniorce aneb příběh se šťastným koncem. *Kriminalistický sborník*, 2017, roč. 61, č. 5, s. 13–21. ISSN 1453-259X.

Legislativa

Zákon č. 141/1961 Sb., o trestním řízení soudním (trestní řád) v posledním znění

Zákon č. 273/2008 Sb., o Policii České republiky v posledním znění

Zákon č. 40/2009 Sb., trestní zákoník v posledním znění

Ostatní zdroje

MARTINKOVÁ, Milada. Zkušenosti obyvatel České republiky s některými delikty – výsledky viktimologického výzkumu. *MV ČR* [online]. Praha: Ministerstvo vnitra České republiky, 2007 [cit. 2021-11-13]. Dostupné z: <https://www.mvcr.cz/soubor/viktim-zkusenosti-obyvatel-cr-pdf.aspx>

MORAVČÍK, Ondřej. Vývoj registrované kriminality v roce 2021. *Policie ČR* [online]. 2022 [cit. 2022-02-10]. Dostupné z: <https://www.policie.cz/clanek/vyvoj-registrovane-kriminality-v-roce-2021.aspx>

Muromets, Ilya. Technika odhalování loupeží a loupeží. Práce v kurzu: Metody vyšetřování loupeží a loupeží. Prezentace pro identifikaci. *Argumenta* [online]. [cit. 2022-02-18]. Dostupné z: <https://argumenta.ru/cs/citizenship-of-the-russian-federation/metodika-raskrytiya-grabezhei-i-razboev-kurosovaya-rabota-metodika/>

PEŠAVOVÁ, Anna. Policie žádá veřejnost o spolupráci. *Policie ČR* [online]. 7. 1. 2011 [cit. 2022-01-15]. Dostupné z: <https://www.policie.cz/clanek/clanek/sprava-vychodoceskeho-kraje-zpravodajstvi-policie-zada-verejnost-o-spolupraci.aspx>

Prevence kriminality. *Praha* [online]. 30. 8. 2013 [cit. 2022-02-18]. Dostupné z: https://www.praha.eu/jnp/cz/o_meste/magistrat/odbory/odbor_socialnich_veci/prevence_kriminality/index.html

VANČO, Emil, 2009. Zneužití kriminalistického sborníku. *Policie ČR* [online]. 9. 1. 2009 [cit. 2022-02-03]. Dostupné z: <https://www.policie.cz/clanek/utvary-policie-cr-celorepublikove-utvary-kriminalisticky-ustav-praha-zpravodajstvi-zneuziti-kriminalistickeho-sborniku.aspx>